

કિશોર સત્સંગ પ્રારંભ

અનુક્રમણિકા

૧. ભગવાનની ભેટ	૧
૨. ધૂન	૨
૩. પ્રાર્થના	૪
૪. પરબ્રહ્મ પુરુષોત્તમ સહજાનંદ સ્વામી	૫
૫. પૂજા	૮
૬. શૂરવીર બાલભક્ત	૧૦
૭. ગંગામા	૧૨
૮. અખંડાનંદ સ્વામી	૧૪
૯. આરતી	૧૬
૧૦. વીર ભગુજી	૨૦
૧૧. સામત પટેલ	૨૧
૧૨. થાળ	૨૩
૧૩. જોધો ભરવાડ	૨૫
૧૪. ભાલની બીબડી	૨૭
૧૫. અક્ષરબ્રહ્મ ગુણાતીતાનંદ સ્વામી	૨૮
૧૬. સ્વામીની વાતું	૩૩
૧૭. શાસ્ત્રીજી મહારાજ	૪૧
૧૮. ઘરમાં અને શાળામાં વર્તણૂક	૪૨
૧૯. પૂંજો ડોડિયો	૪૪
૨૦. નાથ ભક્ત	૪૭
૨૧. બાળમંડળમાં વર્તણૂક	૪૮
૨૨. વિજાપુરનાં વજીબા	૪૯
૨૩. કીર્તન	૫૩

परब्रह्म पुरुषोत्तम श्री सडजानंद स्वाभी

૧. ભગવાનની ભેટ

કોઈ પણ માણસ પાંચ મિનિટ નાક બંધ કરીને બેસી રહે તો શું થાય ? ગભરામણ. કારણ કે હવા ન મળે તો આપણે ગભરાઈ જઈએ. હવા વગર આપણને એક મિનિટ પણ ન ચાલે. એ હવાની કિંમત શી ? કાંઈ જ નહીં, મફત. આપણને ભગવાને એ તદ્દન મફત આપી છે.

એવી જ રીતે આપણને પાણી વગર પણ ન ચાલે. તો તે પણ ભગવાને આપણને મફત આપ્યું છે. નદી, તળાવ, કૂવા બધે જ પાણી મળે.

ભગવાન વરસાદ વરસાવે તેથી પાણી મળે, અનાજ પાકે, કપડાં મળે.

આમ, ભગવાન આપણને હવા, પાણી, ખોરાક, કપડાં — બધું આપે છે. આ ઉપરાંત, સૂર્ય, ચંદ્ર, ફળ, ફૂલ, વનસ્પતિ — એવું ઘણું બધું ભગવાને આપણને આપ્યું છે. તેથી આપણે સુખી છીએ.

હવે આપણે આપણા શરીર સામું જોઈએ. આપણને ભગવાને આંખ, નાક, કાન, હાથ, પગ વગેરે કેવાં સુંદર આપ્યાં છે. આપણે કેટલાક લૂલા, લંગડા, આંધળા, બહેરા માણસો જોઈએ છીએ, તેમનું દુઃખ જોઈએ છીએ ત્યારે આપણને એમ થાય છે કે ભગવાને આપણને કેવા સુખી રાખ્યા છે ?

ભગવાને આમ આપણા ઉપર ઘણા ઉપકારો કર્યા છે તો આપણે પણ એના બદલામાં તેમને યાદ કરવા જોઈએ. તેમની સેવા કરવી જોઈએ. આપણે ભગવાનને રાજી કેવી રીતે કરી શકીએ ?

મંદિરે જવું.

ભગવાનનાં દર્શન કરવાં.

સંતોનાં દર્શન કરવાં.

સંતોની સેવા કરવી, તો ભગવાન રાજી થાય. કેટલાક એમ કહે છે કે ‘નાનપણમાં કાંઈ ભગવાન ન ભજાય. એ કામ તો ઘરડાંનું;’ પણ એ વાત સાચી નથી. ભક્ત ધ્રુવે નાનપણમાં જ ભગવાનની ભક્તિ કરી. ભક્ત પ્રહ્લાદે

પણ નાની ઉંમરે ભગવાન ભજ્યા. મીરાંબાઈ પણ નાનાં હતાં ત્યારથી જ ભગવાનનું ભજન કરતાં હતાં. નાની ઉંમરમાં જે ટેવ પાડીએ તે ટેવ કાયમ રહે છે. નાનપણમાં ભગવાન ન ભજીએ તો ઘરડાં થઈએ ત્યારે પણ ભગવાન ન ભજાય. માટે આપણે આજથી જ ભજનની ટેવ પાડીએ.

૨. ધૂન

રામાયણ લખનાર વાલ્મીકિ ઋષિનું નામ તો તમે સાંભળ્યું હશે. એ પહેલાં લૂંટારા હતા. માણસોને મારે ને તેમનું ધન લૂંટી લે. ખૂબ જ પાપ કરે. એવા પાપી પણ ‘રામ’ નામથી સુધરી ગયા ને મોટા ઋષિ થયા.

અજામિલ પણ ઘણો પાપી હતો. તેને ચાર દીકરા હતા. એક વખત નારદજી તેના ઘરે આવ્યા. નારદજીએ તેને કહ્યું કે ‘તું ભગવાનનું નામ લે.’ પણ અજામિલે ના પાડી. પછી નારદજીએ તેના નાના છોકરાનું નામ ‘નારાયણ’ પાડ્યું. આથી, જ્યારે તે છોકરાને બોલાવે, ત્યારે ‘નારાયણ’ ભગવાનનું નામ લેવું પડે. તે બહુ પાપી હતો, તેથી મૃત્યુ વખતે તેને યમદૂતો તેડવા આવ્યા. અજામિલ તો ડરી ગયો, પણ એક જ વખત એના છોકરાનું નામ ‘નારાયણ’ બોલ્યો. યમદૂતો તરત જ ચાલ્યા ગયા અને અજામિલ બચી ગયો. ભગવાનના નામનો કેટલો બધો પ્રતાપ છે !

શ્રીજીમહારાજના વખતમાં જોબન પગી નામનો લૂંટારો હતો. તે લોકોને ધમકાવે ને મારે. કોઈ વખત મારી પણ નાખે. તેની સામે કોઈ ન થઈ શકે. રાજાના સિપાઈ પણ તેનાથી ડરે. એટલે તેને પકડે જ કોણ? લોકોનું ધન, માલ, ખેતર બધું જ લૂંટી લે. એને પણ શ્રીજીમહારાજે સત્સંગી બનાવ્યો ને હાથમાં માળા આપી દીધી. આપણી ખરાબ ટેવો ભજનથી જ દૂર થાય છે. માટે આપણે સૌ ધૂન, ભજન કરીએ.

પણ ભજન કેવી રીતે કરવું? કોનું કરવું?

ભજન કરવા પલાંઠી વાળીને બેસવું. આંખ બંધ કરી ભગવાનને તથા ગુરુને યાદ કરવા. ભગવાન અને ગુરુને સંભારીને ભજન કરવું એનું નામ ધૂન. ભગવાનને તથા ગુરુને યાદ કર્યા વગર ધૂન કરીએ તો તે નકામી જાય. ધૂન કરતાં બીજા વિચારો ન કરવા. ભજન હંમેશાં ભગવાનનું ને તેના ભક્તનું સાથે જ થાય છે. તે કેવી રીતે ?

સ્વામી અને નારાયણ.
અક્ષર અને પુરુષોત્તમ.
આત્મા અને પરમાત્મા.
બ્રહ્મ અને પરબ્રહ્મ.

રોજ આ પ્રમાણે આપણે સૌએ ધૂન કરવી.

સ્વામી એટલે ગુણાતીતાનંદ સ્વામી

નારાયણ એટલે સહજાનંદ સ્વામી.

અક્ષર એટલે ગુણાતીતાનંદ સ્વામી

પુરુષોત્તમ એટલે સહજાનંદ સ્વામી.

આત્મા એટલે ગુણાતીતાનંદ સ્વામી

પરમાત્મા એટલે સહજાનંદ સ્વામી.

બ્રહ્મ એટલે ગુણાતીતાનંદ સ્વામી

પરબ્રહ્મ એટલે સહજાનંદ સ્વામી.

ભજન કોનું કરાય ?

ભગવાનનું અને તેમના ઉત્તમ ભક્તનું. એટલે કે સ્વામી અને નારાયણનું.

ભગવાન કોણ ? સહજાનંદ સ્વામી.

ભક્ત કોણ ? ગુણાતીતાનંદ સ્વામી.

આપણા ગુરુ કોણ ? મહંત સ્વામી મહારાજ (સ્વામીશ્રી કેશવજીવન-દાસજી).

એમના ગુરુ ? પ્રમુખસ્વામી મહારાજ (સ્વામીશ્રી નારાયણસ્વરૂપદાસજી).

એમના ગુરુ ? યોગીજી મહારાજ (સ્વામીશ્રી જ્ઞાનજીવનદાસજી).

એમના ગુરુ ? શાસ્ત્રીજી મહારાજ (સ્વામીશ્રી યજ્ઞપુરુષદાસજી).

એમના ગુરુ ? ભગતજી મહારાજ (પ્રાગજી ભક્ત).

એમના ગુરુ ? અનાદિ મૂળ અક્ષરમૂર્તિ સદ્ગુરુ ગુણાતીતાનંદ સ્વામી.

૩. પ્રાર્થના

સહજાનંદ સ્વામી ભગવાન આપણા પિતા છે. આપણે બધાં એમનાં બાળકો છીએ. સારું ખાવાનું, નવાં કપડાં, નવાં પુસ્તકો, કંઈ જોઈતું હોય તો આપણે આપણા પિતાજી પાસે માગીએ છીએ અને પિતાજી આપણને તે બધી સારી વસ્તુઓ લાવી આપે છે; પરંતુ જો આપણને સારી બુદ્ધિ, સારા ગુણો જોઈતા હોય તો તે કોણ આપે ? તે બધી વસ્તુઓ ભગવાન પાસે છે. જો ભગવાન પાસે આપણે અંતરથી માગીએ, તો તે આપણને જરૂર સારી બુદ્ધિ, સારા ગુણો આપે. શુદ્ધ હૃદયથી ભગવાન પાસે માગણી કરવી એનું નામ જ પ્રાર્થના. પ્રાર્થના એટલે માગવું. ચાલો, આપણે ભગવાનને પ્રાર્થના કરીએ.

પ્રાર્થના કરતી વખતે આપણે પલાંઠીવાળી સ્થિર બેસવું જોઈએ. આંખો બંધ કરી ભગવાનને તથા ગુરુને સંભારવા જોઈએ. બે હાથ જોડી ભગવાનને નમસ્કાર કરવા જોઈએ :

શ્રી હરિ જય જય જય જય જયકારી...(૨)

અક્ષરધામના ધામી તમે છો,

પુરુષોત્તમ પરબ્રહ્મ હરિ છો,

ભક્તજનોના ભવભય હારી....શ્રી હરિ.

પ્રગટ હરિ ગુરુ દર્શન આપો,

પ્રભુ તવ નામના જપીએ જાપો,

તવ મૂર્તિ નિત્ય હૃદયે ધારી....શ્રી હરિ.

સદ્બુદ્ધિ સદ્ગુણ પ્રભુ આપો,
અભય કર મુજ શિર પર સ્થાપો,
વિઘ્ન સકળને સદ્ય વિદારી....શ્રી હરિ.

શાસ્ત્રી મહારાજના ગુણ નિત્ય ગાઉં,
યોગી મહારાજના ગુણ નિત્ય ગાઉં,
પ્રમુખસ્વામીના ગુણ નિત્ય ગાઉં,
મહંત સ્વામીના ગુણ નિત્ય ગાઉં,
તવ ચરણોમાં શીશ નમાવું,
આશિષ-વચન દ્યો આનંદકારી....શ્રી હરિ.

હે સહજાનંદ સ્વામી ! તમે સદા જયકારી છો. તમે અક્ષરધામના માલિક, સ્વામી છો. તમે પુરુષોમાં શ્રેષ્ઠ પુરુષોત્તમ છો. તમે બ્રહ્મથી પર પરબ્રહ્મ છો. તમારા ભક્તોના જન્મ-મરણનાં દુઃખને તમે દૂર કરો છો.

હે સહજાનંદ સ્વામી ! તમે આ પૃથ્વી ઉપર હંમેશાં વિચરો છો, માટે મને દર્શન આપો. હે પ્રભુ ! અમે તમારું નામ જાપીએ છીએ અને તમારી મૂર્તિ હંમેશાં હૃદયમાં ધારીએ છીએ.

હે સહજાનંદ સ્વામી ! તમે અમને સારી બુદ્ધિ અને સારા ગુણો આપો. તમારો અભય હાથ અમારા મસ્તક ઉપર મૂકો તેથી અમારી બધી જ બીક, ભય ટળી જાય અને અમારાં વિઘ્નો પણ તરત જ દૂર થાય.

અમે અમારા ગુરુ શાસ્ત્રીજી મહારાજ, યોગીજી મહારાજ, પ્રમુખસ્વામી મહારાજ અને મહંત સ્વામી મહારાજના ગુણ હંમેશાં ગાઈએ છીએ ને તમારાં ચરણોમાં મસ્તક નમાવીએ છીએ. માટે અમને આશીર્વાદ આપો, જેથી અમે સુખી થઈએ.

આ પ્રમાણે નિયમિત રીતે ભગવાનની આપણે પ્રાર્થના કરવી જોઈએ, તો ભગવાન જરૂર આપણને સદ્બુદ્ધિ અને સદ્ગુણો આપે.

૪. પરબ્રહ્મ પુરુષોત્તમ સહજાનંદ સ્વામી

આપણા ઈષ્ટદેવ સહજાનંદ સ્વામી, જેમને આપણે સ્વામિનારાયણ ભગવાન કહીએ છીએ. તેમના જીવન વિષે આપણે જાણવું જ જોઈએ.

સંવત ૧૮૩૭ના ચૈત્ર સુદ ૯ એટલે કે રામનવમીને દિવસે તેમનો

જન્મ ઉત્તર પ્રદેશમાં અયોધ્યા નજીક છપૈયા ગામે એક બ્રાહ્મણ કુટુંબમાં થયો હતો. તેમના પિતાનું નામ ધર્મદેવ હતું અને તેમનાં માતાનું નામ ભક્તિદેવી હતું. તેમના મોટાભાઈનું નામ રામપ્રતાપજી અને નાના ભાઈનું નામ ઈચ્છારામજી હતું. તેમનાં માતા-પિતા ઘણાં પવિત્ર અને ધર્મપ્રેમી હતાં. અખંડ શ્રીકૃષ્ણભક્તિ કરતાં હતાં. તેમનું બાળપણનું નામ ઘનશ્યામ હતું.

ઘનશ્યામ બાળપણથી જ બહુ ચમત્કારી બાળક હતા. સૌને તે પ્રિય હતા. બાળપણમાં તેમણે ઘણા ચમત્કારો બતાવ્યા હતા. તે ચમત્કારો જોઈને ગામના લોકોને થતું કે આ બાળક ભગવાનનો અવતાર છે.

નાની ઉંમરે ઘનશ્યામ તેમના પિતાની સાથે કાશી ગયા અને ત્યાં પંડિતોની સભામાં શાસ્ત્રચર્યામાં જીત મેળવી. સૌ આ બાળકની બુદ્ધિ જોઈ અચંબો પામ્યા. ઘનશ્યામ સદાય તેમનાં માતા-પિતાની આજ્ઞા પાળતા અને આખો દિવસ ભજન-ભક્તિ કરતા. અયોધ્યામાં તેમનો મુકામ તો મંદિરોમાં જ હોય. ગામ-ગપાટામાં કે રમત-ગમતમાં બહુ ધ્યાન ન આપતા.

માતા-પિતા ધામમાં ગયાં પછી ઘનશ્યામ એક દિવસ ચૂપચાપ ઘરમાંથી નીકળી ગયા. બ્રહ્મચારીનો વેશ ધારીને તેમણે તો વનમાં ફરવા માંડ્યું. સૌ તેમને નીલકંઠ વર્ણી કહેતા. નદી, નાળાં, સરોવર અને જંગલો — બધું પાવન કરતા નીલકંઠ વર્ણી, ન જંગલી પશુથી ડરતા કે ન ટાઢ, તડકો કે વરસાદથી ડરતા. તેમણે જુદે જુદે ઠેકાણે રહેલા અનેક સાધુ-સંન્યાસીઓનું કલ્યાણ કર્યું, દંભી ગુરુઓનો દંભ ખુલ્લો પાડ્યો. હિમાલયમાં તપ કરતા નવ લાખ યોગીઓનો તેમણે મોક્ષ કર્યો. ત્યાંના એક મહાન તપસ્વી ગોપાળ યોગી પાસે અષ્ટાંગ યોગ શીખ્યા અને તેમનું પણ કલ્યાણ કર્યું.

આખા ભારત દેશમાં ફરીને બધાં જ મઠો, મંદિરો જોતાં જોતાં તેઓ સૌરાષ્ટ્રમાં પધાર્યા. લોજ ગામમાં રામાનંદ સ્વામીનો આશ્રમ હતો. તેમાં મુક્તાનંદ સ્વામી રહેતા હતા. તેમને મળ્યા અને પાંચ પ્રશ્નો પૂછ્યા. મુક્તાનંદ સ્વામીએ પ્રશ્નોના સાચા ઉત્તર આપ્યા. તેથી ત્યાં રહ્યા. રામાનંદ સ્વામી તે વખતે કચ્છ દેશમાં હતા.

થોડા વખત પછી રામાનંદ સ્વામી પીપલાણા આવ્યા. અહીં નીલકંઠ બ્રહ્મચારી અને રામાનંદ સ્વામીનો મેળાપ થયો. રામાનંદ સ્વામી કહેતા: ‘હું તો ડુગડુગી વગાડવાવાળો છું, ખેલ તો આ બ્રહ્મચારી ભજવશે.’ તે પછી થોડા

વખતમાં રામાનંદ સ્વામીએ તેમને દીક્ષા આપી, સહજાનંદ સ્વામી નામ પાડ્યું. ભક્તો એમને ‘મહારાજ’ અથવા ‘શ્રીજીમહારાજ’ કહી બોલાવતા.

રામાનંદ સ્વામીએ તેમના બધા શિષ્યોમાંથી સહજાનંદ સ્વામીને પસંદ કરી પોતાની ગાદી સોંપી. દયાળુ ભગવાને પોતાના ગુરુ પાસે માગી લીધું કે ‘તમારા ભક્તને એક વીંછી કરડે તેવું દુઃખ થવાનું હોય તો મને રૂંવાડે રૂંવાડે કરોડ વીંછીનું દુઃખ થાય પણ ભક્તને દુઃખ ન થાય. અને તમારા ભક્તના નસીબમાં રામપત્તર, ભીખ માગવાનું હોય તો તે મને આવે પણ તમારા ભક્ત અન્ન-વસ્ત્રે દુઃખી ન થાય તેવા આશીર્વાદ આપો.’

રામાનંદ સ્વામીએ રાજી થઈ એ બંને વરદાન આપ્યાં.

રામાનંદ સ્વામી ધામમાં ગયા પછી તરત જ શ્રીજીમહારાજે ‘સ્વામિનારાયણ’ નામનું ભજન શરૂ કરાવ્યું.

શ્રીજીમહારાજે ઘણા ચમત્કારો બતાવ્યા. અનેક જીવોને સમાધિ કરાવી. પશુ-પક્ષીઓને અને પાણીમાંનાં માછલાંઓને પણ સમાધિ કરાવી. સમાધિમાં સૌને પોતાના ભગવાનનાં દર્શન કરાવતા. તેથી સૌ શ્રીજીમહારાજને સર્વોપરી ભગવાન માનવા લાગ્યા. અનેક મુમુક્ષુઓ શ્રીજીમહારાજના પ્રતાપની વાત સાંભળી આખા ભારત દેશમાંથી ખેંચાઈને આવતા. શ્રીજીમહારાજે કેટલાય મોટા સંતો તથા મહંતોને એક જ રાતમાં દીક્ષા આપી પાંચસો પરમહંસો બનાવ્યા. આ બધા જ પરમહંસો ભગવાન સ્વામિનારાયણના ઉપદેશની અને મહિમાની વાતો ગામેગામ કરવા લાગ્યા.

શ્રીજીમહારાજે સમાજ-સુધારાનાં અનેક કાર્યો કર્યાં. દુકાળ વખતે તેમણે સદાવ્રતો અને અન્નક્ષેત્રો ચાલુ કર્યાં. કૂવા, તળાવ ખોદાવ્યાં. અહિંસક યજ્ઞો શરૂ કરી, હિંસામય યજ્ઞો બંધ કરાવ્યા. અભણ અને ગરીબ પ્રજાને શિક્ષણ આપ્યું. નીચલી કોમોમાં ચાલતા ઘણા ગંદા રિવાજો બંધ કરાવ્યા. સ્ત્રીઓને શિક્ષણ અપાવ્યું.

શ્રીજીમહારાજે આખા ગુજરાતમાં સુંદર મંદિરો બંધાવ્યાં. સંતોને સંસ્કૃત ભણાવી સુંદર પુસ્તકો લખાવ્યાં, જેમાં ઘણું જ્ઞાન ભર્યું છે. સંતોએ ગુજરાતીમાં પણ ઘણાં કીર્તનો લખ્યાં છે. ‘સંતોએ સ્ત્રી અને ધન તો રખાય જ નહીં,’ એવા કડક નિયમો તેમણે ઘડ્યા. પોતાના સત્સંગીઓ નિયમમાં રહી પોતાનું કલ્યાણ કરે તે માટે તેમણે ‘શિક્ષાપત્રી’ લખી.

પોતાના બધા જ આશ્રિતોને દર વર્ષે એક મહિનો જૂનાગઢ જઈ ગુણાતીતાનંદ સ્વામીની વાતો સાંભળવા આજ્ઞા કરી અને ગોપાળાનંદ સ્વામીની આજ્ઞામાં રહેવા કહ્યું. વડતાલમાં મંદિર કરી પોતાની મૂર્તિ પધરાવી.

ગઢડામાં દાદાખાચરના દરબારમાં શ્રીજીમહારાજ પચીસ વર્ષ રહ્યા અને અનેક ભક્તોને ખૂબ સુખ આપી, લાખો જીવોનું કલ્યાણ કરી, ગઢડામાં જ સં. ૧૮૮૬ના જેઠ સુદ ૧૦ને દિવસે તેઓ અંતર્ધાન થયા. આજે ત્યાં તેમના દેહોત્સર્ગ સ્થાને સુંદર મંદિર છે.

૫. પૂજા

આપણને રોજ ખાવા જોઈએ છે. કોઈ દિવસ ખાવાનો કંટાળો આવતો નથી. આપણે રોજ નાહીએ છીએ. રોજ સૂઈએ છીએ. આ બધી ક્રિયા જેમ રોજ કરીએ છીએ, તેમ પૂજા પણ રોજ કરવી જોઈએ. સવારના નાહીને પૂજા કર્યા પછી જ બીજું કાંઈ પણ કામ કરાય. પૂજા કર્યા પહેલાં ઘણા લોકો જમતા પણ નથી, નાસ્તો પણ કરતા નથી. અરે, પાણી પણ પીતા નથી.

સવારના પૂજા કરવાથી આપણું મન પવિત્ર અને શાંત બને છે. આખો દિવસ આપણને સારા વિચાર આવે છે. સવારના પહોરમાં ભગવાનને યાદ કરવાથી આપણો આખો દિવસ આનંદમાં પસાર થાય છે. અંબરીષ મોટા રાજા હતા. તેમને તો રાજ્યનું ઘણું કામ હોય, તો પણ જાતે જ કલાકો સુધી ભગવાનની પૂજા કરતા.

પૂજા કેવી રીતે કરવી તે આપણે જોઈએ.

રોજ સવારે વહેલા ઊઠી ભગવાનનું નામ લેવું. વહેલા ઊઠવાની ટેવ પાડવી જ જોઈએ. ઊઠ્યા પછી શૌચ, દાતણ કરી, નાહવા જવું. નાહતી વખતે પણ ‘સ્વામિનારાયણ, સ્વામિનારાયણ’ એમ નામ લેતાં નાહવું. નાહીને સ્વચ્છ કપડાં પહેરી પૂજા કરવા બેસવું.

શ્રીજીમહારાજે પૂજા કરવા માટે સુંદર નિયમો કહ્યા છે. ઉત્તર કે પૂર્વ દિશા તરફ મુખ રાખીને પૂજા કરવા બેસવું. પૂજા કરવા સ્વચ્છ ધોયેલું આસન લઈને જ બેસાય. જ્યાં-ત્યાં પૂજા કરવા ન બેસાય.

તે પછી એક સુંદર ધોયેલો રૂમાલ પાથરી તે પર ભગવાનની મૂર્તિ પધરાવવી. પૂજામાં અક્ષર-પુરુષોત્તમ મહારાજની એટલે કે શ્રીજીમહારાજ

ને ગુણાતીતાનંદ સ્વામીની મૂર્તિ રાખવી. તે સાથે આપણા ગુરુવર્યો પૂજ્ય ભગતજી મહારાજ, પૂજ્ય શાસ્ત્રીજી મહારાજ, પૂજ્ય યોગીજી મહારાજ, પૂજ્ય પ્રમુખસ્વામી મહારાજ અને પૂજ્ય મહંત સ્વામી મહારાજની મૂર્તિઓ પધરાવવી.

તે પછી ચોખ્ખું પાણી લઈ, ચંદન ઉતારી તિલક કરવું ને કંકુનો ચાંદલો કરવો. તે પછી આંખ મીંચીને બે મિનિટ ધ્યાન કરવું. ધ્યાન એટલે ભગવાન અને ગુરુને સંભારવા. ધ્યાન કર્યા પછી ભગવાનને પ્રાર્થના કરી બોલાવવા ને કહેવું: ‘હે પ્રભુ! તમે પધારીને મારી પૂજા અંગીકાર કરો.’

આ માટેનો શ્લોક (આહ્વાન-મંત્ર) બોલવો:

ઉત્તિષ્ઠ સહજાનંદ શ્રીહરે પુરુષોત્તમ ।

ગુણાતીતાક્ષર બ્રહ્મન્ ઉત્તિષ્ઠ કૃપયા ગુરો ॥

આગમ્યતાં હિ પૂજાર્થમ્ આગમ્યતાં મદાત્મતઃ ।

સાન્નિધ્યાદ્ દર્શનાદ્ દિવ્યાત્ સૌભાગ્યં વર્ધતે મમ ॥

— બોલી ભગવાનને નમન કરવું. તે પછી ભગવાનની મૂર્તિ સામું જોઈ એકચિત્તે પાંચ માળા ફેરવવી. જમણા હાથની બીજી આંગળી ઉપર માળા રાખી અંગૂઠાથી મણકા ફેરવવા. માળાના એકસો આઠ મણકા. દરેક મણકે ‘સ્વામિનારાયણ’ નામ લેવું. મેર આવે એટલે અટકવું. એક માળા પૂરી થઈ. મેરથી પાછા વળીને ફરીને મણકા ફેરવવા. એમ પાંચ માળા કરવી. માળા ફેરવતાં બીજું કાંઈ બોલવું નહીં. તે વખતે બીજા વિચારો પણ કરવા નહીં.

ત્યારબાદ પોતાના આસન પર ઊભા થઈને, બે હાથ ઊંચા કરીને, એક પગે ઊભાં ઊભાં માળા ફેરવવી. શ્રીનીલકંઠ વર્ણીની તપમુદ્રામાં બે કે તેથી વધુ માળા કર્યા બાદ પાંચ પ્રદક્ષિણા કરી, પાંચ દંડવત્ કરવા. તે પછી ભગવાનને પ્રાર્થના કરવી અને કહેવું કે ‘હે પ્રભુ ! કુસંગ થકી મારી રક્ષા કરજો ને આપને રાજી કરી શકાય એવી મને સદ્બુદ્ધિ આપજો, જેથી હું સારો સત્સંગી થાઉં. આપને વિશે મને ખૂબ સ્નેહ થાય એવા આશીર્વાદ આપજો ને પૂજા કરવામાં મારી કાંઈ ભૂલ થઈ હોય તો માફ કરજો.’

એમ પ્રાર્થના કરી આ શ્લોક (પુનરાગમન-મંત્ર) બોલવો :

ભક્ત્યૈવ દિવ્યભાવેન પૂજા તે સમનુષ્ઠિતા ।

ગચ્છાથ ત્વં મદાત્માનમ્ અક્ષરપુરુષોત્તમ ॥

તે પછી શિક્ષાપત્રી તેમજ સત્સંગદીક્ષાના પાંચ શ્લોક વાંચવા ને પછી ભગવાનને પગે લાગી પૂજા સંકેલી લેવી.

આ પ્રમાણે નિત્ય પૂજા કરવી, જેથી આપણી બુદ્ધિમાં પ્રકાશ થાય.

૬. શૂરવીર બાલભક્ત

શ્રીજીમહારાજના સંતો સત્સંગ કરાવવા ગામોગામ ફરતા. જામનગર તાબાના એક ગામમાં એવી રીતે સત્સંગ કરાવેલો. તેમાં એક ખેડૂતનો છોકરો પણ વર્તમાન ધરાવી સત્સંગી થયો. આ બાલભક્ત રોજ પૂજા કરે, તિલક-ચાંદલો કરે, મંદિરે જાય અને ભજન-ભક્તિ કરે.

તેના બાપા સત્સંગી ન હતા. તેને આ બધું ન ગમે. તે રોજ પોતાના દીકરાને સ્વામિનારાયણનું નામ લેવાની ના કહે, પણ છોકરો સાચો સત્સંગી

હતો. બાપા રોજ સમજાવે. પછી લલચાવે, ધમકાવે અને ક્યારેક મારે પણ ખરા, પણ છોકરો તો ભક્તિમાંથી ડગે જ નહીં.

એક વખત તેના બાપાને બહુ જ ગુસ્સો ચડ્યો. તેણે તેના દીકરાને કહ્યું કે ‘હવે તું સ્વામિનારાયણનું નામ લઈશ તો હું તને મારી નાખીશ.’

છોકરો કહે : ‘ગમે તે થાય, હું તો ભગવાનનું નામ લેવાનું મૂકીશ જ નહીં.’

બાપાએ તો છોકરાને જોતરે બાંધ્યો અને કહ્યું કે ‘જો તું સ્વામિનારાયણની કંઠી મૂકી દે, તો તને છોડીશ. નહીં તો ગાડું ઉલાળીને તને મારી નાંખીશ.’

છોકરો તો જરા પણ ડગ્યો નહીં. તેણે કહ્યું કે ‘હું સ્વામિનારાયણનું નામ અને કંઠી ક્યારેય નહીં મૂકું. ભલે મોત આવે.’

અને તેના બાપાએ તો સાચે જ ગાડું ઉલાળ્યું. છોકરાને ગળે ફાંસો આવ્યો અને તે ‘સ્વામિનારાયણ, સ્વામિનારાયણ’ બોલતો ધામમાં ગયો.

શ્રીજીમહારાજે ગઢડામાં આ વાત સાંભળી. ત્યારે મહારાજ કહે : ‘છોકરો સાચો ભક્ત કહેવાય. પ્રહ્લાદની તો ભગવાને રક્ષા કરી ત્યારે ભક્તિ કરી, જ્યારે આની તો ભગવાને રક્ષા ન કરી તો પણ ભક્તિ કરી, અને તેનો બાપ તો હિરણ્યકશિપુ જેવો કહેવાય.’

માટે ભગવાન આપણી રક્ષા ન કરે કે ગમે તેવાં દુઃખ આવી પડે પણ ભગવાનની ભક્તિ મૂકવી જ નહીં. કંઠી છોડવી જ નહીં. ભગવાનનું નામ મૂકવું જ નહીં. આપણે સૌએ આવા સાચા ભક્ત થવાનું છે.

૭. ગંગામા

અમદાવાદ પાસે જેતલપુર ગામ. આ ગામમાં વિપ્ર ગંગામા રહે. તેઓ આત્માનંદ સ્વામીનાં શિષ્ય હતાં. આત્માનંદ સ્વામીના શિષ્ય રામાનંદ સ્વામી અને રામાનંદ સ્વામીના શિષ્ય સહજાનંદ સ્વામી.

શ્રીજીમહારાજ જ્યારે જેતલપુરમાં ગંગામાને ઘરે પધારે ત્યારે તેઓ કહે : ‘આવો ભત્રીજા, દીકરા ! પધારો.’ અને શ્રીજીમહારાજ પણ હેતથી તેમને કહે : ‘હા મા ! હું આવ્યો.’

ગંગામાને શ્રીજીમહારાજ પ્રત્યે પ્રેમ ખરો, પણ સાક્ષાત્ ભગવાન છે એવો ભાવ નહીં. એક વખત રામાનંદ સ્વામીએ ગંગામાને સ્વપ્નમાં દર્શન દીધાં અને કહ્યું : ‘સહજાનંદ સ્વામી સર્વ અવતારના અવતારી છે. અક્ષરધામના પતિ છે અને હું તો એમની આજ્ઞાથી આવેલો જેમ કોઈ ડુગડુગી વગાડનારો હોય તેમ છું. ખરું કાર્ય કરનાર તો તેઓ છે. તમે તેમને ‘ભત્રીજા, દીકરા’ કહો છો, પણ એમ ન કહેવાય. વળી, અમારી ગાદી, તકિયો જે તમે બાંધી રાખ્યાં છે, તે પાથરીને સ્વામીને બેસાડો ને માફી માગો, તો અમે તમારી ઉપર રાજી થઈશું. સ્વામી થોડા સમયમાં જ તમારે ત્યાં પધારશે, તો તમે એમનું સારું સામૈયું કરજો.’

તે પછી થોડા વખતમાં જ ગંગામાને ખબર મળ્યા કે શ્રીજીમહારાજ પધારે છે. ગંગામાએ ગામના સૌ હરિભક્તોને ભેગા કર્યા અને કહ્યું : ‘મહારાજ પધારે છે, માટે શરણાઈ, ઢોલવાળાને બોલાવો ને સામૈયું કરીએ.’

ગંગામાએ પોતાની દીકરીને માથે ત્રાંબાનો કળશ અને નારિયેળ મુકાવ્યાં અને પોતે હાથમાં કંકાવટી લીધી. સૌ કીર્તન ગાતાં ગાતાં આગળ ચાલ્યા.

માણકી ઘોડી ઉપર બેસીને શ્રીજીમહારાજ જેતલપુર પધાર્યા. જરિયાન વસ્ત્રોમાં શ્રીહરિ બહુ શોભતા હતા. હરિભક્તોએ શ્રીજીમહારાજને દંડવત્ પ્રણામ કર્યા. પૂજન કર્યું. બાઈઓએ સર્વેએ દૂરથી શ્રીહરિને નમસ્કાર કર્યા. વાજતે-ગાજતે શ્રીજીમહારાજ પુરમાં પધાર્યા. ગંગામાને ઘરે શ્રીજીમહારાજ સૌ

પ્રથમ પધાર્યા.

‘મહારાજ ! આ ઢોલિયા ઉપર ગાદી-તકિયે બિરાજો.’ ગંગામાએ મહારાજને પ્રાર્થના કરી.

ત્યારે શ્રીજીમહારાજ કહે : ‘પહેલાંની જેમ મને ‘ભત્રીજા, દીકરા’ કહીને બોલાવો તો ગાદીએ બેસીએ.’

‘હવે તો હું એમ ન બોલાવું.’

‘તો અમે પણ ગાદી ઉપર નહીં બેસીએ,’ શ્રીજીમહારાજે પણ સામે હઠ પકડી.

ગંગામા કહે : ‘હે મહારાજ ! આજ સુધી ભૂલથી હું એમ બોલતી હતી પણ મને રામાનંદ સ્વામીએ દર્શન દઈને જ્ઞાન આપ્યું છે. તો આપ કૃપા કરી મારા બધા ગુના માફ કરો અને આપ ગાદી ઉપર બિરાજો.’

અંતર્યામી ભગવાન બધું જાણતા હતા. હસતાં હસતાં મહારાજ કહે : ‘તમારા ગુના અમે માફ કરીએ છીએ, પણ તમે ‘દીકરા’ કહીને બોલાવો છો તે બહુ ગમે છે.’

પછી શ્રીજીમહારાજ ઢોલિયા ઉપર ગાદી-તકિયે બિરાજ્યા.

ગંગામાને શ્રીજીમહારાજનો ખરેખરો નિશ્ચય થયો.

જેતલપુરમાં ગંગામા શ્રીજીમહારાજને માટે સુંદર રસોઈ બનાવતાં અને ભાવથી જમાડતાં. ગંગામાના હાથની રસોઈ શ્રીહરિને બહુ ભાવતી. તેમાં પણ એમણે બનાવેલાં દાળ-ભાત શ્રીજીમહારાજ બહુ વખાણતા. શ્રીજીમહારાજ જ્યાં-જ્યાં ઉત્સવ-સમૈયા કરતા, ત્યાં-ત્યાં ગંગામા જતાં અને શ્રીજીમહારાજ માટે પ્રેમથી રસોઈ બનાવતાં.

ઘણી વાર તો ગંગામા પોતાની સાથે ટોપલામાં સીધું, સામાન, સગડી તૈયાર રાખતાં. શ્રીજીમહારાજની સાથે ફરતાં હોય ત્યારે ગંગામા સંઘમાં શ્રીહરિની પાછળ ચાલતાં આવે. માથા ઉપર સળગતી સગડી ને દાળ-ભાત ચડતાં હોય. પછી રસ્તામાં શ્રીજીમહારાજ વિસામો લે, સ્નાનાદિક ક્રિયા કરે, એટલી વારમાં ગંગામા રોટલી બનાવી બીજી રસોઈ કરી નાખે અને સુંદર થાળ તૈયાર કરી શ્રીજીમહારાજને ભાવથી જમાડે.

આવી એમની ઉત્તમ પ્રકારની ભક્તિથી શ્રીજીમહારાજ બહુ રાજી થતા.

૮. અખંડાનંદ સ્વામી

શ્રીજીમહારાજની આજ્ઞાથી સંતો દેશ-વિદેશમાં ફરતા અને સત્સંગ કરાવતા. એમને ઘણાં કષ્ટો પણ સહન કરવાં પડતાં.

એક સમયે અખંડાનંદ સ્વામી માર્ગમાં એકલા ચાલ્યા જતા હતા. જેવું નામ તેવા જ ગુણ. ગમે તેટલાં કષ્ટોમાં પણ હંમેશાં મહારાજની મૂર્તિનો આનંદ અને મુખમાં મહારાજનું ભજન. એવા એ સાચા સંત હતા.

આગળ જતાં એક જંગલ આવ્યું. જંગલ ઘણું જ ગાઢ. કોઈ માણસ દેખાય નહીં. ચકલું પણ ન ફરકે એવું ભયંકર.

થોડે અંદર ગયા ત્યાં સામે વાઘ દેખાયો. સ્વામીએ વિચાર કર્યો: ‘નક્કી આજે દેહનો અંત આવ્યો સમજો. વાઘ મળ્યો છે, જરૂર ખાઈ જશે. પણ એક દિવસ ભગવાનના ધામમાં જવાનું જ છે, તો આજે જ પહોંચી જઈએ અને આ વાઘને પણ મારું શરીર ખોરાક તરીકે કામ આવશે.’

જરા પણ ડર્યા વગર સ્વામી તો આગળ ચાલ્યા. પણ ભગવાનને પોતાના ભક્તની હંમેશાં ફિકર રહ્યા કરે છે. પોતાના ભક્તને કષ્ટ થાય તે મહારાજ કેમ સહન કરે ?

‘હું આત્મા છું, અમર છું, મારે ડરવાનું શેનું? વળી, અખંડાનંદ મારું નામ. મારો આનંદ કોણ લઈ શકે એમ છે?’ એમ વિચાર કરતાં સ્વામી વાઘની સામે ગયા.

શિકાર સામે આવે પછી વાઘ કાંઈ છોડે? વાઘે પંજો ઉગામ્યો. અખંડાનંદ સ્વામી મહારાજને સંભારતાં અડગ રહ્યા અને વાઘના હૃદયમાં પ્રેરણા થઈ. પંજો નીચે પડ્યો. એકાએક વાઘ જમીન ઉપર આળોટવા લાગ્યો.

જાણે સ્વામીના પગમાં પડતો ન હોય ! અને પછી ઊભો થઈને જંગલમાં જતો રહ્યો.

૯. આરતી

શ્રીજીમહારાજના ગુરુ રામાનંદ સ્વામી હતા. મુક્તાનંદ સ્વામીના ગુરુ પણ રામાનંદ સ્વામી. રામાનંદ સ્વામી પોતાની ગાદી શ્રીજીમહારાજને સોંપી ધામમાં ગયા. તેમણે પોતાના બધા શિષ્યોને શ્રીજીમહારાજની આજ્ઞામાં રહેવાનું કહ્યું.

મુક્તાનંદ સ્વામીને રામાનંદ સ્વામી પર બહુ જ પ્રેમ. રામાનંદ સ્વામી ધામમાં ગયા પછી તે બહુ જ ઉદાસ થઈ ગયા, ક્યાંય ચેન પડે નહીં. શ્રીજીમહારાજે વિચાર કર્યો કે મુક્તાનંદ સ્વામીની દિલગીરી ટાળવી.

એક વખત શ્રીજીમહારાજ કાલવાણી ગામમાં હતા. વહેલી સવારે સૌ સંતોને લઈને મહારાજ નદીએ નાહવા જતા હતા. મુક્તાનંદ સ્વામી પાછળ આવતા હતા. ખાખરાના વનમાં મુક્તાનંદ સ્વામી ચાલ્યા જતા હતા. તેમને અચાનક તેજ દેખાયું અને તેમના ગુરુ રામાનંદ સ્વામીનાં દર્શન થયાં.

ગુરુને જોઈ મુક્તાનંદ સ્વામીની આંખમાં આંસુ આવી ગયાં. ગુરુને પગે લાગ્યા. રામાનંદ સ્વામીએ કહ્યું: ‘તમે દિલગીર કેમ છો? મેં તમને કહ્યું હતું કે હું તો ડુગડુગી વગાડવાવાળો છું, ખેલનો ભજવનાર હવે પછી આવશે. આ શ્રીજીમહારાજ ખેલના ભજવનાર છે, એમને ગુરુ કરીને રાજી કરો તો અમે રાજી થઈશું.’

મુક્તાનંદ સ્વામીએ પગે લાગીને આ આજ્ઞા માથે યડાવી. તેમનો શોક ટળી ગયો અને ખૂબ આનંદ થઈ ગયો.

પછી નદીમાં નાહીને મંદિરે આવ્યા. જાતે ફૂલની માળા બનાવી અને શ્રીજીમહારાજને પહેરાવીને કહ્યું કે ‘ભલે આપ સદ્ગુરુ તરીકે રહ્યા પરંતુ તમે તો સાક્ષાત્ પ્રગટ પુરુષોત્તમ છો.’

એમ કહીને શ્રીજીમહારાજના મહિમાનું વર્ણન કરતી સુંદર આરતી બનાવી ને ધીના દીવાથી શ્રીજીમહારાજની આરતી ઉતારી. એ આરતી તે ‘જય સદ્ગુરુ સ્વામી...’ ત્યારથી એ આરતી સંપ્રદાયમાં પ્રચલિત થઈ છે, જે નીચે મુજબ છે:

જય સદ્ગુરુ સ્વામી, જય સદ્ગુરુ સ્વામી,
 સહજાનંદ દયાળુ (૨), બળવંત બહુનામી. જય૦
 ચરણસરોજ તમારાં, વંદું કર જોડી, પ્રભુ (૨)
 ચરણે ચિત્ત ધર્યાથી (૨), દુઃખ નાખ્યાં તોડી. જય૦
 નારાયણ સુખદાતા, દ્વિજકુળ તનુધારી, પ્રભુ (૨)
 પામર પતિત ઉદ્ધાર્યા (૨), અગણિત નરનારી. જય૦
 નિત્ય નિત્ય નૌતમ લીલા, કરતા અવિનાશી, પ્રભુ (૨)
 અડસઠ તીરથ ચરણે (૨), કોટિ ગયા કાશી. જય૦
 પુરુષોત્તમ પ્રગટનું, જે દર્શન કરશે, પ્રભુ (૨)
 કાળ કરમથી છૂટી (૨), કુટુંબ સહિત તરશે. જય૦
 આ અવસર કરુણાનિધિ, કરુણા બહુ કીધી, પ્રભુ (૨)
 મુક્તાનંદ કહે મુક્તિ (૨), સુગમ કરી સીધી. જય૦

સદ્ગુરુ મુક્તાનંદ સ્વામીએ આ આરતી બનાવ્યા પછી ભગવાન
 સ્વામિનારાયણની હયાતીમાં અને ત્યારબાદ પણ સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાયમાં

અનેક મહાન સંતકવિઓ અને ભક્તકવિઓએ ભક્તિભાવપૂર્વક વિવિધ આરતીઓ બનાવીને તેનું પ્રચલન કર્યું છે.

આ જ ભક્તિ-પરંપરાને અનુસરીને પરમ પૂજ્ય મહંત સ્વામી મહારાજે શ્રી અક્ષરપુરુષોત્તમ મહારાજની એટલે કે ભગવાન સ્વામિનારાયણની તેમના ઉત્તમ ભક્તે સહિત આરતી રચવાનો સંકલ્પ કર્યો અને તેના મુદ્દાઓ વિચાર્યા. સ્વામીશ્રીએ આપેલા આ વિચારોને પંક્તિબદ્ધ કરવામાં વિદ્વાન સંત ભદ્રેશદાસ સ્વામી અને અન્ય સંતોએ સેવા કરી. આ નૂતન આરતીને બી.એ.પી.એસ. સ્વામિનારાયણ સંસ્થામાં સન ૨૦૧૮માં, પ્રમુખસ્વામી મહારાજના જન્મજયંતી દિને સમગ્ર સત્સંગ સમુદાયમાં વ્યાપક બનાવવામાં આવી. આ આરતી નીચે મુજબ છે :

જય સ્વામિનારાયણ, જય અક્ષરપુરુષોત્તમ,
અક્ષરપુરુષોત્તમ જય (૨), દર્શન સર્વોત્તમ...જય સ્વામિ. ૦૮૬
મુક્ત અનંત સુપૂજિત, સુંદર સાકારમ્, (૨)
સર્વોપરી કરુણાકર (૨), માનવ તનુધારમ્...જય સ્વામિ. ૦૧
પુરુષોત્તમ પરબ્રહ્મ, શ્રીહરિ સહજાનંદ, (૨)
અક્ષરબ્રહ્મ અનાદિ (૨), ગુણાતીતાનંદ...જય સ્વામિ. ૦૨
પ્રકટ સદા સર્વકર્તા, પરમ મુક્તિદાતા, (૨)
ધર્મ એકાંતિક સ્થાપક (૨), ભક્તિ પરિત્રાતા...જય સ્વામિ. ૦૩
દાસભાવ દિવ્યતા સહ, બ્રહ્મરૂપે પ્રીતિ, (૨)
સુહૃદભાવ અલૌકિક (૨), સ્થાપિત શુભ રીતિ...જય સ્વામિ. ૦૪
ધન્ય ધન્ય મમ જીવન, તવ શરણે સુફલમ્, (૨)
યજ્ઞપુરુષ પ્રવર્તિત (૨), સિદ્ધાન્ત સુખદમ્...જય સ્વામિ. ૦૫
જય સ્વામિનારાયણ, જય અક્ષરપુરુષોત્તમ,
અક્ષરપુરુષોત્તમ જય (૨), દર્શન સર્વોત્તમ.
જય સ્વામિનારાયણ, જય અક્ષરપુરુષોત્તમ, જય સ્વામિનારાયણ...

આરતી પછી સાષ્ટાંગ દંડવત્ પ્રણામ કરી, નીચેના શ્લોક બોલવા :

અન્તર્યામિ પરાત્પરં હિતકરં, સર્વોપરી શ્રીહરિ,
સાકારં પરબ્રહ્મ સર્વશરણમ્, કર્તા દયાસાગરમ્ ।

આરાધ્યં મમ ઈષ્ટદેવ પ્રકટં, સર્વાવતારી પ્રભુ,
વન્દે દુઃખહરં સદા સુખકરં શ્રીસ્વામિનારાયણમ્ ॥

સાક્ષાદ્ અક્ષરધામ દિવ્ય પરમં સેવારતં મૂર્તિમાન્,
સર્વાધાર સદા સ્વરોમ-વિવરે બ્રહ્માંડ-કોટી-ધરમ્ ।
ભક્તિ ધ્યાન કથા સદૈવ કરણં, બ્રહ્મસ્થિતિદાયકમ્,
વન્દે અક્ષરબ્રહ્મ પાદકમલં ગુણાતીતાનન્દનમ્ ॥

શ્રીમન્ નિર્ગુણ મૂર્તિ સુંદર તનુ, અધ્યાત્મ-વાર્તારતમ્,
દેહાતીત દશા અખંડ-ભજનં, શાન્તં ક્ષમાસાગરમ્ ।
આજ્ઞા-પાલન-તત્પરં ગુણગ્રહી, નિર્દોષમૂર્તિ સ્વયમ્,
વન્દે પ્રાગજીભક્ત-પાદકમલં, બ્રહ્મસ્વરૂપં ગુરુમ્ ॥

શુદ્ધોપાસન મન્દિરં સુરચનમ્, સિદ્ધાન્ત-રક્ષાપરમ્,
સંસ્થા-સ્થાપન દિવ્ય-કાર્ય-કરણં સેવામયં જીવનમ્ ।
નિષ્ઠા નિર્ભયતા સુકષ્ણસહનં, ધૈર્યં ક્ષમાધારણમ્,
શાસ્ત્રી યજ્ઞપુરુષદાસ-ચરણં, વન્દે પ્રતાપી ગુરુમ્ ॥

વાણી અમૃતપૂર્ણ હર્ષકરણી, સંજીવની માધુરી,
દિવ્યં દૃષ્ટિપ્રદાન દિવ્ય હસનં, દિવ્યં શુભં કીર્તનમ્ ।
બ્રહ્માનંદ પ્રસન્ન સ્નેહરસિતં, દિવ્યં કૃપાવર્ષણમ્,
યોગીજી ગુરુ જ્ઞાનજીવન પદે, ભાવે સદા વન્દનમ્ ॥

વિશ્વે વૈદિક ધર્મ મર્મ મહિમા સત્સંગ વિસ્તારકમ્,
વાત્સલ્યં કરુણા અહો જનજને, આકર્ષણમ્ અદ્ભુતમ્ ।
દાસત્વં ગુરુભક્તિ નિત્ય ભજનં, સંવાદિતા સાધુતા,
નારાયણસ્વરૂપ સ્વામી પ્રમુખં વન્દે ગુરું મુક્તિદમ્ ॥

દિવ્યં સૌમ્યમુખારવિન્દ સરલં નેત્રે અમીવર્ષણમ્,
નિર્દોષં મહિમામયં સુહૃદયં, શાન્તં સમં નિશ્ચલમ્ ।
નિર્માનં મૃદુ દિવ્યભાવ સતતં વાણી શુભા નિર્મલા,
વન્દે કેશવજીવનં મમ ગુરું સ્વામી મહન્તં સદા ॥

સ્વામિનારાયણ... સ્વામિનારાયણ... સ્વામિનારાયણ...

આ પ્રમાણે રોજ સવાર-સાંજ મંદિરમાં અથવા ઘરમંદિરમાં આરતી કરવી.

૧૦. વીર ભગુજી

ભગુજી મહારાજના અંગત સેવક હતા. ખૂબ જ શૂરવીર અને સેવાભાવી. પોતાના ગામગરાસ બધું છોડીને શ્રીજીમહારાજની સેવામાં રહ્યા હતા. મહારાજ જે કામ સોંપે તે કરે. દેખાવમાં નીચા હતા, છતાં હિંમતવાન ભારે.

દાદાખાયરનાં ખેતરોની સંભાળ રાખવા મહારાજ ભગુજી જેવા બહાદુર પાળાઓ રાખતા. તે વખતે ચોર-લૂંટારાની બીક બહુ. ખેતરનો ઊભો મોલ વાઢી જાય. ભગુજી હોય ત્યાં કોઈની હિંમત ન ચાલે. કોઈ કાઠી કે ગરાસિયો ભગુજીનું નામ પડે કે ભાગે, તેની સામે લડવા કોઈ તૈયાર ન થાય.

ભડલીના દરબાર ભાણખાયરે ભગુજીનું માથું લાવનારને જમીન અને ઈનામ આપવાનું જાહેર કર્યું; પણ સિંહને પકડવા કોણ જાય? કોઈ તૈયાર ન થયું.

દૂર સિંધ દેશથી રખેવાળું કરવા આવેલા બે ભાઈઓ ખબડ ને મતારો તૈયાર થયા. ભગુજી ખેતરનું રખેવાળું કરતા હતા ત્યાં હુમલો લઈ આવ્યા.

ભગુજી સામે આવ્યા. ખબડને કહ્યું: ‘પહેલો ઘા તું કર.’

ખબડે જોરથી ઘા કર્યો. ભગુજીને જનોઈવઢ ઘા ગયો. ભગુજીએ

પોતાનો ઘા કપડાથી બાંધી ખબડને સામે ઘા કરી મારી નાખ્યો. થોડો વખત લડાઈ ચાલી. ભગુજીને અઢાર ઘા વાગ્યા. મતારો જીવ લઈને નાઠો.

ભગુજીના ઘા એવા હતા કે બચે જ નહીં. મહારાજ તેમની રક્ષામાં હતા. મહારાજે વાળંદ પાસે ઘા સાફ કરાવી પાટો બંધાવ્યો. આખા ગામમાં આરતી, ઝાલરો, નગારાં બંધ કરાવ્યાં, કારણ કે એના અવાજથી ભગુજીને શૂરાતન ચડે ને ઊભા થાય તો ટાંકા તૂટી જાય. મહારાજ રોજ ખબર જોવા આવે.

એક વખત વાળંદે કોઈ ન જાણે તેમ ઘામાં કબૂતરની ચરક નાખી અને કોઈએ ઝાલર વગાડી. ઘામાં ખૂબ પીડા ઊપડી. મહારાજને ખબર પડી. મહારાજ દોડતાં આવ્યા. મહારાજ સમજી ગયા કે કોઈએ દ્વેષથી ભગુજીને મારી નાખવા આ કયું છે. મહારાજે પાટો છોડાવી નાખ્યો. વાળંદે કબૂલ કર્યું કે જમીનની લાલચમાં તેણે એમ કર્યું હતું.

મહારાજે સચ્ચિદાનંદ સ્વામીને કહ્યું કે ‘તમે અહીં બેસજો. કાળ આવે તો તેને મારીને ભગાડી મૂકજો. ભગુજીને આપણે નવું જીવન આપવું છે.’

થોડા વખતમાં ભગુજી સાજા થઈ ગયા.

ભાવનગરના દરબાર વજેસિંહ બાપુએ ભગુજીની વીરતાની વાત સાંભળી ત્યારે તેમને થયું કે આવા શૂરવીર યોદ્ધા આપણા સૈન્યમાં હોય તો સારું. તેમણે ભગુજીને સન્માન કરવાને બહાને બોલાવીને કહ્યું કે ‘તમે મારે ત્યાં નોકરીએ રહો તો મહિને રૂપિયા ત્રણસો ને પાંચસો ઘોડેસવારોની સરદારી આપું.’

ભગુજી કહે: ‘મારે એ કાંઈ જોઈતું નથી. મારે તો સ્વામિનારાયણ ભગવાન જોઈએ છે. એમના માટે તો મેં ઘરબાર, ગરાસ બધું છોડ્યું છે. હવે બાકીનું જીવન ભગવાન સ્વામિનારાયણની સેવામાં જ પૂરું કરવું છે.’

દરબારે તેમની બહુ પ્રશંસા કરી.

૧૧. સામત પટેલ

ભગવાનના જે ખરેખરા ભક્ત હોય તે ભગવાનની મરજી પ્રમાણે જ વર્તે. ભગવાનને માટે પોતાનું ધન, કુટુંબ, દેહ વગેરે બધું જ આપી દે, તેમાં જરા પણ અચકાય નહીં. આવા એક ખરેખરા ભક્તની વાત આપણે જાણીએ.

વાળાક દેશના એક ગામમાં એક આહીર સામત પટેલ નામના

મહારાજના સાચા ભક્ત હતા. એક વખત શ્રીજીમહારાજનાં દર્શન કરવા ગઢડા આવ્યા. શ્રીજીમહારાજ તે વખતે મંદિરનું કામ કરાવતા હતા. કડિયાના પગાર ચૂકવવા રૂપિયાની જરૂર હતી.

શ્રીજીમહારાજે સામત પટેલને પૂછ્યું: ‘અમારે થોડા રૂપિયા જોઈએ છે, તે આપશો?’

તેમણે જરા પણ વિચાર કર્યા વગર કહ્યું કે ‘હા, મહારાજ!’

સામત પટેલ તરત જ ઘેર ગયા. પોતાની જમીન, ગાડું, બળદ, ભેંસો બધું વેચીને રૂપિયા સાડા ચાર હજાર લઈને મહારાજ પાસે આવ્યા અને રૂપિયાનો ઢગલો કર્યો.

શ્રીજીમહારાજે પૂછ્યું: ‘આટલા બધા રૂપિયા ક્યાંથી લાવ્યા?’

સામત પટેલે કહ્યું કે ‘મહારાજ! મારી પાસે હતા.’

પણ અંતર્યામી ભગવાનથી શું અજાણ્યું હોય? સૌને સામત પટેલનો મહિમા સમજાય તે માટે મહારાજે કહ્યું: ‘સાચું કહો ભગત! આ રૂપિયા ક્યાંથી લાવ્યા?’

સામત પટેલે બધી વાત કરી. મહારાજ કહે: ‘જમીન, ખેતર, ગાડું, બળદ, અનાજ – બધું વેચી નાખ્યું! હવે ખાશો શું? માટે હું તો એક હજાર

રૂપિયા રાખીશ. બાકીના લઈ જાઓ. દાણા વગર તમારાં છોકરાં ભૂખ્યાં મરે.’

સામત પટેલ કહે : ‘અમે ભૂખ્યાં ન મરીએ, બીજે ગામથી ઉછીના દાણા લાવી ખાઈશું અને બીજે વરસે ભરી દેશું.’

આ સાંભળી મહારાજ બહુ રાજી થયા.

ભગવાનના સાચા ભક્ત આવા હોય !

૧૨. થાળ

આપણને જીવવા માટે અનાજની ખાસ જરૂર પડે છે. અનાજ ન મળે તો આપણે ભૂખથી મરી જઈએ. ભગવાન સૂર્યનો પ્રકાશ અને પાણી પૂરાં પાડે છે ત્યારે અનાજ ઊગે છે. એના વિના ખેડૂત મજૂરી કરીને મરી જાય તો પણ અનાજ ન ઊગે. તે અનાજની આપણે રસોઈ બનાવીએ છીએ અને જમીએ છીએ. તે રસોઈ આપણે ભગવાનને ધરાવવી જ જોઈએ.

આ દુનિયામાં જે કાંઈ વસ્તુ દેખાય છે તે બધાના માલિક ભગવાન છે. માટે આપણે જે કાંઈ વસ્તુ તેમાંથી લઈએ તે પહેલાં ભગવાનને અર્પણ કરવી જોઈએ. દરેક વસ્તુ ભગવાનને ધરાવીને પછી જ આપણાથી લેવાય. આપણાથી દરેક વસ્તુ પ્રસાદીની કરીને જ વપરાય. ભગવાને આપણને અનાજ પકવી આપ્યું માટે એ પણ એમને ધરાવ્યા વિના કેમ જમાય ? જે વાનગીઓ આપણને ભાવતી હોય, તે આપણે થાળમાં મૂકવી.

સુંદર વાનગીઓનો થાળ સદ્ગુરુ ભૂમાનંદ સ્વામીએ બનાવ્યો છે, પણ એ કેવી રીતે બનાવ્યો છે એની પણ એક સુંદર કથા છે, તે પહેલાં સાંભળીએ.

એક વખત સદ્ગુરુ ભૂમાનંદ સ્વામીને ચાર દિવસના એકસાથે ઉપવાસ થયા. તેમને કાંઈ પણ જમવા ન મળ્યું.

પાંચમે દિવસે તેઓ એક ગામમાં પધાર્યા. અહીં એક સંતને તેમની આવી સ્થિતિ જોઈને દયા આવી. તે સંતે ભૂમાનંદ સ્વામીને ઘઉંનો પોંક આપ્યો. આવી રીતે ભગવાનની ઈચ્છાથી અચાનક ભોજન મળી જવાથી, તેઓ ગદ્ગદ થઈ મહારાજને તે પોંક ધરાવવા લાગ્યા.

તેઓ કવિ હતા, તેથી સહજ રીતે ‘જમો થાળ જીવન જાઉં વારી...’ એ થાળ બોલ્યા. મહારાજે તેમનો ભાવ જોઈને તેમને દર્શન દીધાં અને થાળમાં કહ્યા પ્રમાણે વાનગીઓ તેમના દેખતાં જમ્યા.

પછી મહારાજ ભૂમાનંદ સ્વામીને આશીર્વાદ આપી અદૃશ્ય થઈ ગયા. ત્યારપછી તે જ થાળ સત્સંગમાં પ્રચલિત છે.

આપણે પણ એ જ થાળ ભગવાનને સંભારીને બોલીએ. સદ્ગુરુ ભૂમાનંદ સ્વામીની જેમ આપણો પણ સાચો પ્રેમ હશે તો શ્રીજીમહારાજ જરૂર જમવા પધારશે.

જમો થાળ જીવન જાઉં વારી, ધોઉં કરચરણ, કરો ત્યારી...

બેસો મેલ્યા બાજોઠિયા ઢાળી, કટોરા કંચનની થાળી;

જળે ભર્યા ચંબુ ચોખાળી... જમો થાળ.

કરી કાઠા ઘઉંની પોળી, મેલી ઘૃત સાકરમાં બોળી,

કાઢ્યો રસ કેરીનો ઘોળી... જમો થાળ.

ગળ્યા સાટા ઘેબર ફૂલવડી, દૂધપાક માલપૂઆ કઢી,

પૂરી પોચી થઈ છે ઘીમાં ચઢી... જમો થાળ.

અથાણાં શાક સુંદર ભાજી, લાવી હું તરત કરી તાજી,

દહીં ભાત સાકર છે ઝાઝી... જમો થાળ.

(આટલો થાળ બોલ્યા પછી થોડો સમય, ‘ભગવાન શાંતિથી જમે છે,’ તેવું સ્મરણ કરવું. પછી ચળું કરાવવું.)

ચળું કરો લાવું જળઝારી, એલચી લવિંગ સોપારી,
પાનબીડી બનાવી સારી... જમો થાળ.

મુખવાસ મનગમતા લઈને, પ્રસાદીનો થાળ તણી દઈને,
ભૂમાનંદ કહે રાજી થઈને... જમો થાળ.

આ પ્રમાણે ભગવાનને થાળ ધરાવી પછી જ આપણે જમવું, તો જરૂર ભગવાન આપણી ઉપર પ્રસન્ન થાય.

૧૩. જોધો ભરવાડ

દાદાખાયરનાં ઢોરઢાંખરની સંભાળ લેવા મહારાજે જોધા ભરવાડને મૂક્યો હતો. જોધો હતો તો ભરવાડ, પણ બહુ પ્રેમાળ. એની ભાષા જાડી, પણ તેમાં પ્રેમ બહુ. જોધાને મહારાજ વિના ગમે નહીં. કોઈ સારું ખાવાનું આપે તો પણ ન લે. ભગવાનના ભક્તને વળી સ્વાદ કેવો? – એમ કહી છાશ ને રોટલો જ ખાય.

મહારાજ જોધાના ગામ નાની બરાઈ આગળથી નીકળ્યા ત્યારે જોધાએ મહારાજનાં દર્શન કર્યાં. તરત જ જોધો પોતાનો નેસ, સ્ત્રી, છોકરાં, ગાયો, ભેંસો બધું મૂકીને ચાલી નીકળ્યો. મહારાજ પાસે ગઢડા ગયો અને સેવા કરવા લાગ્યો.

એક વખત દાદાખાયરને ત્યાં દૂધપાક કરવા દૂધ ઉકાળવા મૂક્યું હતું. જોધાએ તે જોયું અને મહારાજ પાસે એ ફરિયાદ કરવા લાગ્યો: ‘મહારાજ! આ જીવુબા, લાડુબા દૂધને બાળી દે છે. દૂધ કાંઈ ચૂલા પર મૂકી બાળી દેવાય?’

મહારાજ હસવા લાગ્યા અને જોધાને કહે: ‘તું સીમમાં ઢોર ચારવા જા અને બપોરે અહીં આવજે. આજે તારે અહીં જમવાનું છે.’

જોધો તો ગુસ્સે થઈને ગયો.

બપોરે સંતો માથે ઓઢીને ધ્યાન કરતા હતા. તે જોઈને જોધો બોલ્યો: ‘દૂધ બધું બાળી નાખ્યું, તેથી હવે માથે ઓઢીને રોવું જ પડે ને?’

મહારાજે એને શાંત કર્યો. મહારાજ પોતે દૂધપાક પીરસવા પધાર્યા. જોધો બૂમો પાડવા લાગ્યો કે ‘મહારાજ ! મને એવું બળેલું દૂધ ન આપશો.’

મહારાજ કહે : ‘તું ખા તો ખરો !’

મહારાજે એને પરાણે દૂધપાક ખવરાવ્યો. જોધાએ દૂધપાક ખાધો ત્યારે ખબર પડી કે દૂધનો દૂધપાક આવો સારો થાય. પણ તે તો ભોળો ભક્ત હતો.

જોધો ઘણી વાર ગાયનું તાજું દૂધ દોહી, તેમાં સાકર, બદામ, કેસર નાખી મહારાજને પાતો. મહારાજને રાજી કરવા સાઠમારી (લડાઈ) મહારાજને દેખાડતો. તાજું દહીં, માખણ જમાડતો. મહારાજ જોધાના પ્રેમને વશ થઈ જમી પણ જતા.

જોધો દૂધ દોહતો હોય ને મહારાજ ત્યાંથી નીકળે તો આંચળમાંથી દૂધની સેર એવી છોડે કે મહારાજનાં ચરણારવિંદ દૂધથી ધોવાઈ જાય. મહારાજ જોધાની આવી યુક્તિ અને ભક્તિ જોઈ રાજી થાય.

મહારાજ કોઈ કોઈ વાર જોધાની સામે છાશ વલોવવા પણ ઊભા રહી

જાય અને નેતરું તાણવા લાગે. ડેર ખસેડીને માખણ પણ છાનામાના ખાઈ જાય. જોધો પકડી પાડે અને મહારાજ હસે.

મહારાજ એક વાર જોધાને કહે : ‘તું મૂરખનો મૂરખ રહ્યો.’

જોધો કહે : ‘તમે બહુ ડાહ્યા. એક ચકલી સારુ બ્રહ્માંડ બોળ્યું એવા ડાહ્યા!’ પછી મહારાજ પાસે આવીને કહે : ‘તમે બહુ ડાહ્યા હો તો આ બકરીના ટોળામાં કોયલી, કાટુડી ને જાંબુડી કઈ તે શોધી આપો.’

મહારાજ હસવા લાગ્યા. મુક્તાનંદ સ્વામી જોધાને ઠપકો આપતાં કહે : ‘જોધા ! મહારાજ તો અંતર્યામી છે, બધું જાણે છે.’

એટલામાં મહારાજે જોધાને સમાધિ કરાવી ને અક્ષરધામમાં તેમનાં દિવ્ય દર્શન કરાવ્યાં. સમાધિમાંથી જાગ્રત થતાં જ જોધો ખૂબ આનંદમાં આવી ગયો અને મહારાજનો બહુ મહિમા જાણવા લાગ્યો.

વ્રજના ગોપ જેવી જોધાની ભક્તિ હતી. વાઘને પણ તગેડી મૂકે એવો જોધો, શ્રીજીમહારાજ આગળ ગરીબ ગાય જેવો થઈ ભક્તિ કરતો. ગામડાના આવાઅભણ અને જાડી બુદ્ધિના દેખાતા ભક્તોની કેવી અપાર ભક્તિ હતી !

૧૪. ભાલની બીબડી

ભગવાન તો બહુ દયાળુ છે. તેમની દયાનો પાર નથી. જે કોઈ તેમની થોડી પણ સેવા પ્રેમથી કરે તેનો તે ઉદ્ધાર કરે છે. પછી તે ગમે તે જાતનો હોય. હિંદુ હોય કે મુસલમાન, ખ્રિસ્તી હોય કે પારસી, સ્ત્રી હોય કે પુરુષ કે બાળક; ભગવાન સૌનું કલ્યાણ કરે છે.

ભાલ દેશમાં સોઢી નામે ગામમાં એક મુસલમાન બાઈ રહે. તેણે પોતાના આંગણામાં બાવળિયો ઉછેર્યો હતો. એને રોજ લીલાં દાતણ થાય. કોઈ દાતણ માગે તો તે બાઈ દાતણ આપે નહીં અને કહે કે ‘આ દાતણ તો ખુદા માટે છે.’

એક વખત શ્રીજીમહારાજ ફરતાં ફરતાં ત્યાં આવ્યા. ગામને પાદર તળાવ છે ત્યાં નાહવા રોકાયા.

શ્રીજીમહારાજે સુરાખાયરને કહ્યું કે ‘સુરાખાયર ! દાતણ લઈ આવો.’

સુરાખાયર કહે : ‘મહારાજ ! આ ભાલ સૂકો દેશ, અહીં દાતણ ક્યાંથી

મળે ?’

મહારાજ કહે : ‘જાઓ તો ખરા.’

સુરાખાયર ગયા. ગામમાં જ બીબીને ત્યાં બાવળિયો જોયો અને દાતણ માગ્યું. બીબી કહે : ‘આ ભાલમાં બાવળનું દાતણ માગે એવો કોણ રસિયો છે ?’

સુરાખાયર કહે : ‘અમારા ભગવાન છે.’

બીબી કહે : ‘આ દાતણ તો ખુદાને માટે છે અને એ જો ખુદા હોય તો હું જાતે દાતણ આપવા આવું.’

એમ કહી તે સુરાખાયરની સાથે આવી. મહારાજને દાતણ આપ્યું અને મહારાજને પ્રાર્થના કરી કે ‘હે સ્વામિનારાયણ ! મને અંત સમયે તેડવા આવજો.’

મહારાજ કહે : ‘ભલે.’

અને સાથે જ, એનો દેહ પડવાનો થયો ત્યારે કૃપાળુ ભગવાન એ જ દાતણ લઈને પોતાનું વચન પાળવા પધાર્યા અને બીબીને અક્ષરધામમાં લઈ ગયા. કેવા દયાળુ ભગવાન !

૧૫. અક્ષરબ્રહ્મ ગુણાતીતાનંદ સ્વામી

કાઠિયાવાડમાં જોડિયા બંદર બહુ જાણીતું છે. તેની બાજુમાં ભાદરા નામનું રણિયામણું ગામ છે. ગામને પાદર ઊંડ નદી વહે છે. નદીને કિનારે આંબા, આંબલી, વડ, પીપળા, જાંબુ વગેરે સુંદર ઝાડોનું એક વન છે.

ત્યાં આજથી લગભગ બસો વર્ષ પહેલાં ભોળાનાથ શર્મા નામના એક પવિત્ર બ્રાહ્મણ રહેતા હતા. તેમની પત્નીનું નામ સાકરબાઈ.

ભોળાનાથ, જેવું તેમનું નામ તેવા જ સ્વભાવે ભોળા અને ધર્મિષ્ઠ. સાકરબાઈ પણ જેવું તેમનું નામ તેવાં જ સ્વભાવે મીઠાં અને ભક્તિવાળાં. તેઓ આત્માનંદ સ્વામીનાં શિષ્ય. ઘણાં વર્ષ થયાં તેમને પુત્ર નહીં. આથી, આત્માનંદ સ્વામીએ તેમને આશીર્વાદ આપી કહ્યું: ‘તમારે ત્યાં અક્ષરબ્રહ્મ પુત્રરૂપે જન્મશે.’

ત્યારપછી થોડા સમયે સંવત ૧૮૪૧ના આસો સુદિ પૂનમ — શરદ-પૂર્ણિમાને દિવસે ભોળાનાથને ત્યાં એક પુત્રનો જન્મ થયો. રામાનંદ સ્વામીએ ભોળાનાથના આ પુત્રનું નામ ‘મૂળજી’ પાડ્યું.

મૂળજી નાનપણથી જ બહુ હોશિયાર. બાળપણથી જ મૂળજીમાં ભક્તિ-ભાવ બહુ.

મૂળજી ચાર વર્ષના થયા ત્યારે એક દિવસ તેમની માતાને કહે: ‘મા ! મા ! મને દૂધ આપો ને !’

માતાએ કહ્યું: ‘ઊભા રહો, ઠાકોરજીને ધરાવીને હમણાં આપું છું.’

એટલે મૂળજી તરત બોલ્યા: ‘અમે પીએ છીએ તે ભેળા ઠાકોરજી પણ પીએ છે,’ એમ કહી મૂળજી બધું દૂધ પી ગયા. તે વખતે તેમની માતાને મૂળજીમાં ઠાકોરજીનાં દર્શન થયાં. મૂળજીને દૂધ પાઈ સંતોષપૂર્વક પાછા જતાં સાકરબાઈ ઠાકોરજી તરફ દ્રષ્ટિ કરી, ત્યારે ઠાકોરજીના હોઠ ઉપર દૂધ પીધાની સફેદ ઝીણી રેખા તેમણે જોઈ. તેમના આનંદનો પાર ન રહ્યો.

એક દિવસ સવારે મૂળજી તેમની માતાને કહે: ‘મા ! આજે જનોઈનાં ગીત ગાઓ ને !’

ત્યારે માતૃશ્રી કહે: ‘શા માટે ?’

મૂળજી કહે: ‘ઘનશ્યામ પ્રભુ પૃથ્વી પર પ્રગટ્યા છે. આજે તો

અક્ષરબ્રહ્મ ગુણાતીતાનંદ સ્વામી

અયોધ્યામાં ધર્મદેવને ઘેર ઘનશ્યામ પ્રભુને જનોઈ દેવાય છે. એ ઘનશ્યામ પ્રભુ તો અમારા ભગવાન છે. માટે તમે જનોઈનાં ગીત ગાઓ.’

માતા સાકરબાઈ તો આ સાંભળી આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયાં અને જનોઈનાં ગીતો ગાવા લાગ્યાં.

માતા સાકરબાઈ ઘણી વાર મૂળજીને નાના ભાઈ સુંદરજીનું પારણું હીંચકાવવા કહે. મૂળજી પારણું હીંચકાવતાં હીંચકાવતાં કહે: ‘મા ! મારે તો સાધુ થવું છે ને આ સુંદરજી પણ સાધુ થશે.’

આઠ વર્ષની ઉંમરે મૂળજીને જનોઈ આપી.

કોઈ કોઈ વાર મૂળજીના પિતાશ્રી મૂળજીને કહેતા: ‘મૂળજી ! તમે હજુ બહુ નાના છો. માટે રમો, ખેલો, કૂદો, ખાઈ-પીને મજા કરો.’

ત્યારે મૂળજી જવાબ આપતા કે ‘આપણે ક્યારે મરી જઈશું તેની ક્યાં કોઈને ખબર છે ? માટે ભગવાનનું નામ બાળપણથી લેવું જોઈએ.’

એક દિવસ ખેતરમાં શેરડીના વાઢમાં મૂળજી કામ કરતા હતા, ત્યાં શ્રીજીમહારાજે દર્શન દીધાં અને કહ્યું: ‘આપણે શું કરવા આવ્યા છીએ ને શું થાય છે ? આ જગતમાં બ્રહ્મતેજ તો સુકાઈ ગયું છે, હવે ચાલી નીકળો.’

આ સાંભળી મૂળજી તે જ વખતે ઘર છોડીને શ્રીજીમહારાજ પાસે ચાલ્યા ગયા.

થોડા વખત પછી સંવત ૧૮૬૬માં પોષ સુદ ૧૫ને દિવસે શ્રીજી-મહારાજે ડભાણમાં યજ્ઞ કરીને મૂળજી ભક્તને સાધુની દીક્ષા આપી અને ‘ગુણાતીતાનંદ સ્વામી’ નામ પાડ્યું.

ગુણાતીતાનંદ સ્વામી બહુ જ તપસ્વી અને સેવાભાવી હતા. વૃદ્ધ અને માંદા સાધુની તેઓ બહુ જ સેવા કરતા. તેઓ વાતો બહુ જ સારી કરતા અને શ્રીજીમહારાજનો મહિમા સૌને સમજાવતા. શ્રીજીમહારાજની તમામ આજ્ઞાનું તેઓ ઉત્સાહથી પાલન કરતા. આથી, મહારાજ તેમના ઉપર બહુ જ પ્રસન્ન રહેતા.

શ્રીજીમહારાજે જૂનાગઢમાં મંદિર કરવાની શરૂઆત કરી. મંદિરનું બાંધકામ શરૂ થયું એટલે શ્રીજીમહારાજ કહે: ‘ભાદરાવાળા ગુણાતીતાનંદ સ્વામીને બોલાવો.’ આથી, મુક્તાનંદ સ્વામી ગુણાતીતાનંદ સ્વામીને બોલાવી આવ્યા. તે વખતે શ્રીજીમહારાજે પોતે પહેરેલો હાર કાઢીને ગુણાતીતાનંદ

સ્વામીને પહેરાવ્યો અને કહ્યું: ‘આ અમારા જૂનાગઢના મહંત.’ એમ કહી ગુણાતીતાનંદ સ્વામીને જૂનાગઢના મહંત બનાવ્યા.

શ્રીજીમહારાજ જ્યારે સ્વધામ પધારવાના હતા, ત્યારે તેમણે જૂનાગઢ સ્વામીને પત્ર લખીને બોલાવ્યા. પત્ર મળતાં તરત જ સ્વામી રોજના સાઠ માઈલ ચાલીને ગઢપુર પહોંચ્યા. દંડવત્ કરીને શ્રીજીમહારાજ પાસે બેઠા. શ્રીજીમહારાજ તેમને જોઈને બહુ રાજી થયા.

ત્યારે શ્રીજીમહારાજે દરેક સાધુ અને હરિભક્તને દર વર્ષે એક મહિનો ગુણાતીતાનંદ સ્વામીનો સમાગમ કરવો એવી આજ્ઞા કરી. પછી જેઠ સુદ દશમને દિવસે શ્રીજીમહારાજ સ્વધામ પધાર્યા.

પછી સ્વામી જૂનાગઢ ગયા અને મંદિરનું બાંધકામ પૂરું કર્યું. નવી ધર્મશાળાઓ કરી. તેઓ પહેલેથી જ બહુ સાદા અને સેવાભાવી હતા. મંદિરનું દરેક કામ જાતે કરતા. વાસીદું પણ કાઢતા. હંમેશાં દાળ, રોટલો, છાશ, ખીચડી જેવો સાદો ખોરાક જ લેતા. દૂધ, ઘી કે મિષ્ટાન્ન ક્યારેય ખાતા નહીં. હંમેશાં ઉઘાડે પગે ચાલતા અને ઠંડા પાણીથી સ્નાન કરતા.

તેમણે ત્યાંના મુસલમાન રાજા તથા કેટલાય નાગરોને હરિભક્ત બનાવ્યા. સ્વામી હરિભક્તોને બહુ વાતો કરતા અને આનંદ કરાવતા. આચાર્ય મહારાજ, ગોપાળાનંદ સ્વામી અને મોટા સંતો પણ સમાગમ કરવા જૂનાગઢ આવતા. તેમના શિષ્યોમાં ભગતજી મહારાજ, જાગા ભક્ત, બાળ-મુકુંદદાસજી, યોગેશ્વરદાસજી, રઘુવીરજી મહારાજ મુખ્ય હતા. ભગતજી મહારાજ શાસ્ત્રીજી મહારાજના ગુરુ હતા.

ગુણાતીતાનંદ સ્વામીની વાતનો ગ્રંથ ‘સ્વામીની વાતું’ના નામે પ્રખ્યાત છે.

સ્વામી ચાળીસ વર્ષ જૂનાગઢ રહ્યા. પછી ફરતાં ફરતાં ગોંડળ આવ્યા. ગોંડળમાં હરિભક્તોને આનંદ કરાવી, આષાઢી સંવત ૧૯૨૪ના આસો સુદિ ૧૨ની રાત્રે પોણા વાગ્યે સ્વધામ પધાર્યા.

પછી તેમના શરીરને અત્યારે જ્યાં ‘અક્ષર દેરી’ છે ત્યાં સૌ સંત-હરિભક્તોએ અગ્નિસંસ્કાર કર્યો. તે દેરી પર શાસ્ત્રીજી મહારાજે બાંધેલું મંદિર ‘અક્ષર મંદિર’ નામે પ્રખ્યાત છે.

૧૬. સ્વામીની વાતું

આપણે ગુણાતીતાનંદ સ્વામીના જીવન વિશે વાંચ્યું. એ ગુણાતીતાનંદ સ્વામીનો ધ્યાનમાં, સેવામાં, વાતું કરવામાં — બધામાં પહેલો નંબર. એમણે શ્રીજીમહારાજને પૂછ્યું: ‘મારે શું કરવું? ધ્યાન કરવું, સેવા કરવી, આત્મા-રૂપે વર્તવું કે વાતો કરવી?’

મહારાજ કહે: ‘તમારે વાતો કરી બધાને જ્ઞાન આપવું ને ભગવાનને ઓળખાવવા.’

શ્રીજીમહારાજની આ આજ્ઞા મળી ત્યારથી ગુણાતીતાનંદ સ્વામી હંમેશાં વાતું જ કરતા. રાત-દિવસ વાતો કરે. બધાને સાચું જ્ઞાન આપે. તેમણે જે જ્ઞાન આપ્યું તે ‘ગુણાતીત જ્ઞાન’. ગુણાતીતાનંદ સ્વામી એવી સાદી ને સરળ વાતો કરે કે સૌને સમજાય. વળી, વાર્તા કહીને સમજાવે એટલે સૌને આનંદ આવે. એમની સ્વામીની વાતો સૌ મોઢે કરે છે. આપણે પણ પાંચ વાતો સમજીએ ને મોઢે કરીએ.

(૧)

સ્વામિનારાયણ હરે! સ્વામીએ વાત કરી:

‘સ્વામિનારાયણ નામના મંત્ર જેવો બીજો કોઈ મંત્ર આજ બળિયો નથી. ને એ મંત્રે કાળા નાગનું પણ ઝેર ન ચડે. એ મંત્રે વિષય ઊડી જાય છે ને બ્રહ્મરૂપ થવાય છે ને કાળ, કર્મ ને માયાનું બંધન છૂટી જાય છે, એવો બહુ બળિયો એ મંત્ર છે. માટે નિરંતર ભજન કરવું.’

ભગવાનના નામના મંત્રમાં બહુ બળ છે. કાળા નાગનું ઝેર ચડે ને કાંઈ દવા ન કરે તો પણ ભગવાનના આ મંત્રથી ઝેર ઊતરી જાય. આ વાત આપણા ગુરુ યોગીજી મહારાજે સાબિત કરી બતાવી છે.

ગોંડળમાં મંદિરનું કામ ચાલતું હતું. એક રાત્રે યોગીજી મહારાજને એક મોટો કાળો સર્પ તેમની આંગળીએ કરડ્યો. તેમને તો ખબર ન હતી. મંદિરમાં રહેતા ભક્તિવલ્લભ સ્વામીએ સાપ નીકળતો જોયો. તેમણે કહ્યું કે સ્વામીને તો આ ઝેરી સાપ જ કરડ્યો છે.

તેમણે શાસ્ત્રીજી મહારાજને વાત કરી. સ્વામીએ કહ્યું કે ‘દેરીમાં સૌ ધૂન કરો.’ તેથી સૌએ ધૂન શરૂ કરી.

ગોંડળના મહારાજાને આ વાતની ખબર પડી. ત્યારે તેમણે પોતાના ડોક્ટરને સ્વામીની દવા કરવા મોકલ્યા, પણ સ્વામીએ કહ્યું કે ‘અમારે દવા નથી કરાવવી. સ્વામિનારાયણ નામની ધૂનથી જ ઝેર ઊતરી જશે.’

પછી બાર કલાકે ઝેર ઊતરી ગયું; પણ ઝેર બહુ આકરું હતું, તે ડાબા હાથની પહેલી આંગળીનું હાડકું વળી ગયું. સ્વામીની પહેલી આંગળી સહેજ વાંકી વળી ગઈ હતી.

માટે આપણે પણ એ સ્વામિનારાયણ મંત્ર ખૂબ જપીશું.

(૨)

સ્વામિનારાયણ હરે ! સ્વામીએ વાત કરી :

‘કોઈ ભગવાન સંભારે તેની સેવા મારે કરાવવી ને તેનાં લૂગડાં મારે ધોવરાવવાં ને તેને મારે બેઠાં ખાવા દેવું.’

જે માણસ ભગવાન ભજે છે તેની બધી ચિંતા ભગવાન માથે લઈ લે છે. કોઈ આખો દિવસ ભગવાન ભજે તો તેને ખાવા-પીવાનું તથા કપડાં પણ ભગવાન આપે પણ ભગવાનમાં વિશ્વાસ હોવો જોઈએ.

ગુણાતીતાનંદ સ્વામીના શિષ્ય બાળમુકુંદ સ્વામી આ વાત ચલાળાના મંદિરમાં બોલ્યા. ત્યારે કેટલાક શિષ્યો કહે : ‘આપણે રસોઈ ન બનાવીએ ને બેઠાં બેઠાં ભજન કર્યા કરીએ તો કાંઈ જમવા મળે ? ભગવાન કાંઈ જમવાનું આપી જાય ? માટે આ વાત સાચી લાગતી નથી.’

બાળમુકુંદ સ્વામી કહે : ‘આ વાત સાચી જ છે. આપણે સૌ ભજન કરીએ તો ભગવાન ખાવા આપે જ. ચાલો, સૌ ભજન કરવા માંડીએ. કોઈ શંકા ન કરશો. આ વાત સાચી જ છે, માટે ભગવાન ખાવા આપશે જ.’

સૌ સવારથી ભજન કરવા બેસી ગયા. અગિયાર, સાડા અગિયાર થયા પણ કાંઈ ખાવાનું આવ્યું નહીં. કેટલાકને શંકા થઈ. સ્વામી કહે કે ‘કોઈ મૂંઝાશો નહીં, ભજન કરવા માંડજો.’

બરાબર બાર વાગ્યે એક હરિભક્ત ગાંઠિયા, ગોળપાપડી, લાડુ વગેરે લઈ આવ્યા ને સ્વામીને કહે : ‘આ ચોખ્ખો નાસ્તો છે, તો ધરાવીને સૌ સંતોને જમાડો.’

સ્વામીએ સંતોને કહ્યું : ‘જુઓ, ભગવાને જમવાનું મોકલ્યું ને ?’

હરિભક્તને પણ પૂછ્યું કે ‘તમે અહીં ક્યાંથી ?’

તેમણે કહ્યું કે ‘મારા દીકરાની જાન લઈને અમે અમરેલી જતા હતા. અત્યારે જમવાનો સમય થયો તેથી ગાડાં છોડી અમે ઝાડ નીચે જમવાની તૈયારી કરતા હતા. ત્યાં ગામના માણસ નીકળ્યા. તેમણે કહ્યું કે સ્વામી મંદિરમાં છે. તેથી અમને થયું કે સંતોને જમાડીને જમીએ.’

આમ, ભજન કર્યું તો ભગવાને જમવાનું મોકલ્યું.
ભજન કરવાથી ખૂબ લાભ થાય છે.

(૩)

સ્વામિનારાયણ હરે ! સ્વામીએ વાત કરી :

‘કરોડ કામ બગાડીને એક મોક્ષ સુધારવો. કદાપિ કરોડ કામ સુધર્યાં અને એક મોક્ષ બગડ્યો, તો તેમાં શું કર્યું?’

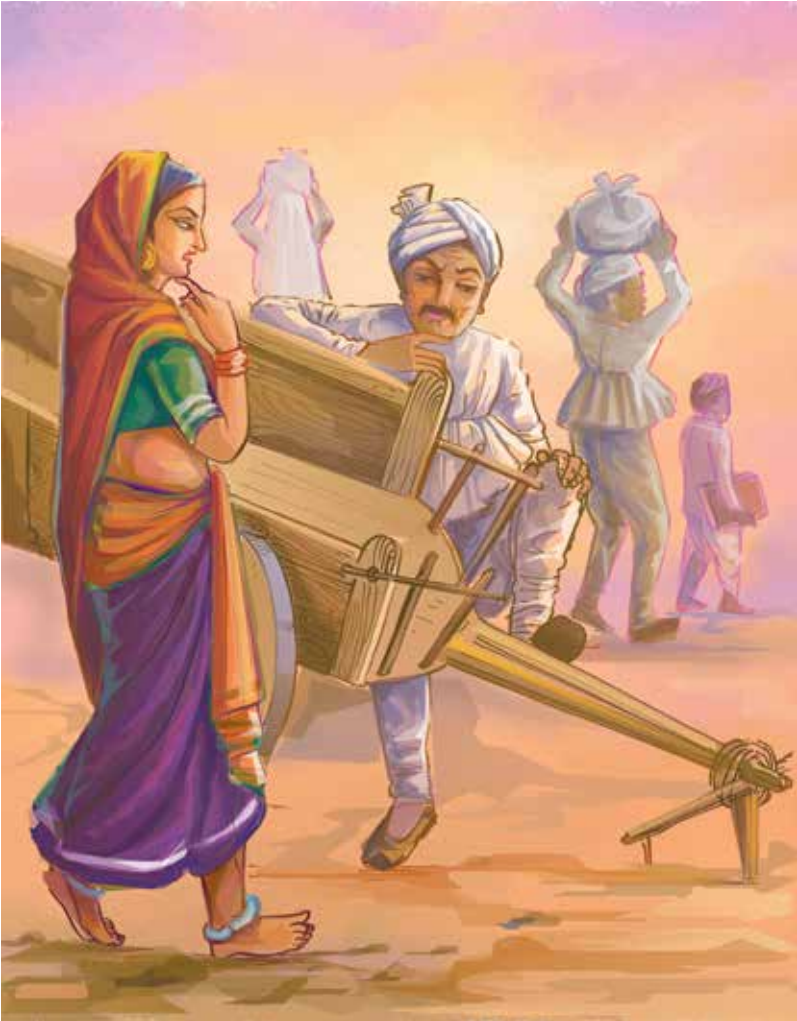
એક પટેલ હતા. તે નાના ગામમાં રહે. તે એક વખત મોટા શહેરમાં ખરીદી કરવા જતા હતા. પટલાણીએ ઘણી વસ્તુ લાવવાની કહી. પટેલ ભુલકણા બહુ હતા, તેથી બધી વસ્તુ કાગળમાં ઉતારી લીધી.

ગામમાં ખબર પડી કે પટેલ શહેરમાં જાય છે, તેથી સૌ આવ્યા ને કહે :
‘પટેલ ! અમારે માટે પણ આ વસ્તુ લાવજો.’

પટેલ કહે: ‘ભલે.’ કાગળમાં સૌની વસ્તુઓ લખી લીધી.

ગાડું જોડી પટેલ શહેરમાં ગયા. મોટા બજારમાં ગાડું છોકરું ને ખરીદી ચાલુ કરી. પટેલને થયું કે ‘બીજાની વસ્તુ પહેલાં જલદી લઈ લઉં, પછી મારા ઘર માટે નિરાંતે લઈશ.’ બજારમાં તો બહુ ધમાલ હોય. એક પછી એક વસ્તુ લઈને ગાડામાં ભરી. ગાડું ભરાઈ ગયું. પટેલ ગાડું જોડી ઘરે ગયા.

ગામના સૌ પોતપોતાની વસ્તુ લેવા આવ્યા. પટેલે સૌની જે જે વસ્તુ

હતી તે સૌને આપી દીધી. થોડી વારમાં ગાડું ખાલીખમ.

પટલાણી કહે : ‘આપણી વસ્તુ ક્યાં ?’

પટેલ માથું ખંજવાળતાં કહે : ‘આપણું તો ભૂલી ગયો.’

પટેલને ડાઘા કહેશો કે મૂર્ખા ? પોતાની વસ્તુ ભૂલી ગયા ને ફોગટ ફેરો ખાધો.

તેમ આપણે બીજાં ઘણાં કામ કરીએ, બીજાનું ભલું કરીએ, પણ આપણે ભજન કરી આપણું જ કલ્યાણ ન કરીએ તો પટેલ જેવા મૂર્ખ કહેવાઈએ ને ?

તેથી જ સ્વામી કહે છે કે કરોડ કામ બગડે તો ભલે બગડે. મોક્ષ સુધારી લેવો. કદાચ કરોડ કામ સુધાર્યા ને મોક્ષ બગડ્યો તો પટેલ જેવું જ થયું, મૂર્ખાઈનું કામ.

મોક્ષ સુધારવા ભગવાનનું નામ લેવું. ભગવાનનું ભજન કરીએ ને ભગવાનના ભક્ત થઈએ તો ભગવાન આપણી રક્ષા કરે છે.

(૪)

સ્વામિનારાયણ હરે ! સ્વામીએ વાત કરી :

‘ભગવાન પોતાના ભક્તની રક્ષા કરવા જ બેઠા છે, કેની પેઠે તો જેમ પાંપણ આંખની રક્ષા કરે છે ને હાથ કંઠની રક્ષા કરે છે ને માવતર છોકરાની રક્ષા કરે છે ને રાજા પ્રજાની રક્ષામાં છે, તેમ જ ભગવાન આપણી રક્ષામાં છે.’

ભક્ત પ્રહ્લાદ, ધ્રુવ, નરસિંહ મહેતા, મીરાંબાઈ વગેરે ભક્તોએ ખૂબ ભજન કર્યું તો ભગવાને તેમની રક્ષા કરી. શ્રીજીમહારાજ પણ પોતાના ભક્તોની એવી જ રક્ષા કરે છે.

ભડલી ગામમાં નાજા ભક્ત રહેતા હતા. અહીં ગોવાળિયાઓનો ત્રાસ વધવાથી તેઓ ભોંયરા ગામમાં જઈને વસ્યા. અહીંના રાજા વાસુરખાયરને નાજા ભક્તે શ્રીજીમહારાજનો મહિમા કહ્યો.

રાજાએ કહ્યું : ‘તારા ભગવાન જો સાચા હોય તો કાલે અહીં આવીને દર્શન દે, નહીં તો તારાં દીંચણ ભાંગી નાખીશ.’

ત્યારે શ્રીજીમહારાજ વિસનગર બિરાજતા હતા. ‘એક રાતમાં મહારાજ અહીં કેવી રીતે આવી શકે ?’ નાજા ભક્તને ઘણી ચિંતા થવા લાગી. રાજા

ઘણો કૂર હતો. તે કોઈ વાતે સમજે તેમ ન હતો. છેવટે નાજા ભક્ત તો મહારાજને સંભારવા લાગ્યા.

આ બાજુ મહારાજ વિસનગરથી નીકળ્યા. રસ્તામાં વઢવાણ આગળ નદીમાં પૂર આવેલું. મહારાજ પાણી ઉપર ચાલીને વહેલી સવારે ભોંયરા આવી પહોંચ્યા.

પાદરમાં એક ચારણ મળ્યો. તેની સાથે મહારાજે રાજાને કહી મોકલ્યું: ‘નાજાના ભગવાન આવી ગયા છે.’

ડેલી ઉઘાડી ત્યારે નાજાએ મહારાજને જોયા. તેને બહુ આશ્ચર્ય થયું. પગમાં પડી ગયો.

સવારે મહારાજ નાજા સાથે દરબારમાં પધાર્યા. દરબારમાં અનેક દુઃખીઓના અવાજ સંભળાયા.

નાજાએ મહારાજને કહ્યું: ‘રાજા ઘણો કૂર છે. લોકોને બહુ દંડે છે. દોંચણ ભાંગી નાખે છે.’

જ્યારે રાજા મહારાજની સામે આવ્યો, ત્યારે મહારાજનાં દર્શનથી એને એકદમ સમાધિ થઈ. સમાધિમાં એણે યમના હાથનો ખૂબ માર ખાધો.

થોડી વાર પછી મહારાજની ઈચ્છાથી તે સમાધિમાંથી પાછો આવ્યો.

રાજા એકદમ મહારાજનાં ચરણોમાં પડી ગયો અને પોતાના ગુનાઓની માફી માગી. ‘સ્વામિનારાયણ સાક્ષાત્ ભગવાન છે,’ તેવો એને નિશ્ચય થયો.

‘હવેથી નિર્દયપણે કોઈને પણ દંડ કરવો નહીં’ — એવી મહારાજે આજ્ઞા આપી, વર્તમાન ધરાવી રાજાને સત્સંગી કર્યો. મહારાજે નાજા ભક્તની રક્ષા કરી.

(૫)

સ્વામિનારાયણ હરે ! સ્વામીએ વાત કરી :

‘કેટલાકને મન રમાડે છે ને કેટલાક મનને રમાડે છે. આ વાત નિત્યે વિચારવા જેવી છે.’

આપણો સૌથી મોટો શત્રુ આપણું મન છે. મન આપણને ભક્તિ, સેવા કરવા દેતું નથી. પણ કેટલાક માણસો મનને પણ રમાડે એવા હોય છે. મન કહે તેમ ન કરે.

ગઢડામાં એક કોળીનો છોકરો હતો. તેના બાપે ખેતરમાં ચીભડાં વાવ્યાં હતાં. છોકરાએ નક્કી કર્યું કે ચીભડાં પાકે ત્યારે પહેલું ચીભડું મહારાજને ધરાવવું.

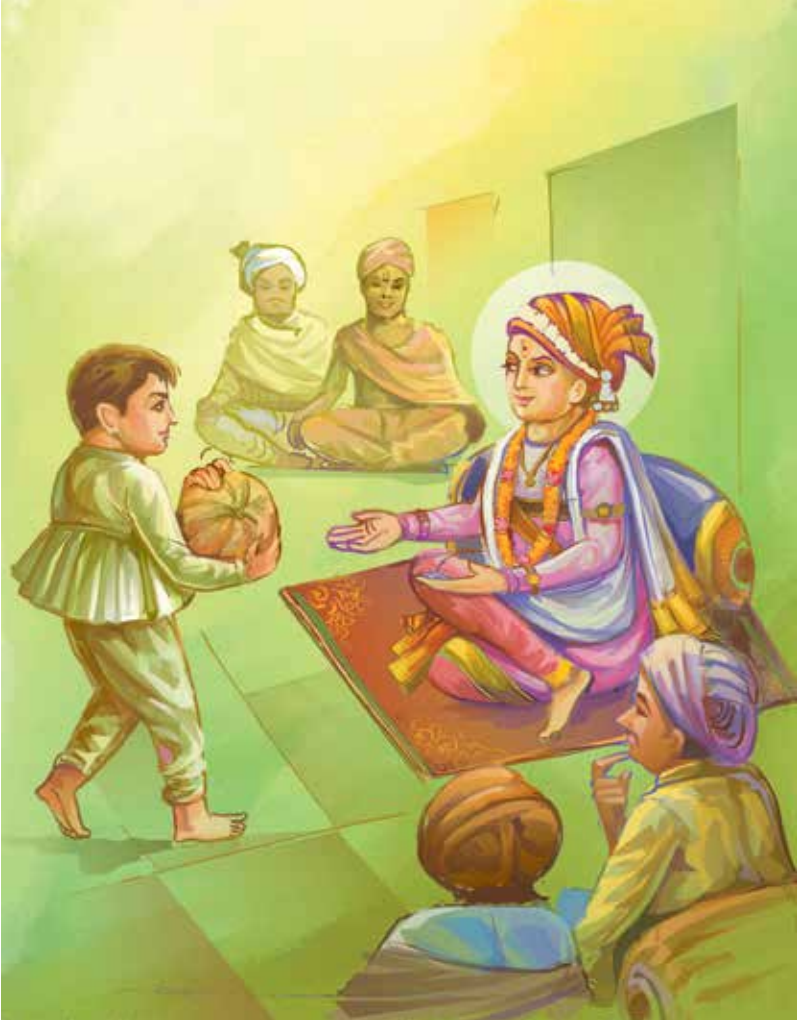
ચીભડાં પાક્યાં ત્યારે તે ચીભડું લઈ મહારાજ પાસે જતો હતો. પાકા ચીભડાની સુગંધથી તેનું મન લલચાઈ ગયું. તેને થયું કે આવું સરસ ચીભડું તો હું જ ખાઈ જાઉં.

પછી વળી મનને મારી આગળ ચાલ્યો. થોડી વારે વિચાર આવ્યો કે ‘મહારાજને તો ઘણા માણસો મોટી મોટી ભેટ આપે એમાં મારું ચીભડું કાંઈ પસંદ નહીં પડે, માટે ખાઈ જ જાઉં.’ પણ વળી મનને કહ્યું : ‘ના, ના, મહારાજને આપવાનો વિચાર કર્યો તેથી મહારાજને જ આપવું.’

આમ, મન સાથે લડાઈ લેતો લેતો દાદાખાયરના દરબારમાં આવી પહોંચ્યો.

મહારાજે તેને બોલાવી ચીભડું માગ્યું. પોતે થોડું જમ્યા ને સૌને પ્રસાદી આપી. મનને જીતીને આવ્યો તેથી મહારાજ તે છોકરા પર બહુ રાજી થયા ને તેને દસ શેર સાકર ભેટ આપવા કોઠારીને કહ્યું.

તે સભામાં એક વાણિયો બેઠો હતો. તેણે વિચાર કર્યો કે ‘આણે એક ચીભડું મહારાજને આપ્યું તો મહારાજે દસ શેર સાકર આપી, તો હું આખું

ગાડું ભરીને ચીભડાં મહારાજને આપું તો મને કેટલી બધી સાકર આપશે?’

બીજે દહાડે તે તો ગાડું ભરીને ચીભડાં લઈ આવ્યો. મહારાજ કહે: ‘આ ચીભડાં પેલી નદીમાં નાખો, માછલાં ખાઈ જશે.’

વાણિયો કહે: ‘મહારાજ! આમ કેમ? કાલે તો તમે પેલાને એક ચીભડામાં દસ શેર સાકર આપી હતી ને હું તો ગાડું ભરીને લાવ્યો છું.’

મહારાજ કહે: ‘તે તો મન સાથે લડાઈ કરીને મનને જીતીને લાવ્યો

હતો, તેથી આપી હતી. ને તમે તો સાકર લેવાના વિચારથી લાવ્યા છો, તેથી ન મળે.’

મન સાથે લડાઈ કરીને ભજન કરીએ, મન ખોટું કામ કરવાનું કહે તો તેને ના પાડીએ, તો ભગવાન બહુ જ રાજી થાય.

૧૭. શાસ્ત્રીજી મહારાજ

શાસ્ત્રીજી મહારાજનું નામ તો તમે સૌએ સાંભળ્યું હશે. તેઓ યોગીજી મહારાજના ગુરુ.

તેમનો જન્મ સંવત ૧૮૨૧, મહા સુદ ૫(વસંત પંચમી)ને દિવસે મહેળાવ ગામમાં થયો હતો. તેમના પિતાનું નામ ધોરીભાઈ ને માતાનું નામ હેતબા. તેમનું બાળપણનું નામ ડુંગર ભક્ત.

ડુંગર ભક્ત નાનપણથી જ બહુ હોશિયાર અને શૂરવીર. ભણવામાં હંમેશાં પહેલો નંબર રાખે. બાળપણમાં જ્યારે બધાં બાળકો રમે, ત્યારે તેઓ ધૂળમાંથી મંદિરો બનાવી તેમાં મૂર્તિ પધરાવી આરતી ઉતારે.

સત્તર વર્ષની નાની ઉંમરે તેમણે ઘર છોડ્યું અને સદ્ગુરુ વિજ્ઞાનાનંદ સ્વામીના શિષ્ય તરીકે રહ્યા. સંવત ૧૮૩૮ના કાર્તિક વદિ પાંચમે આચાર્ય શ્રી વિહારીલાલજી મહારાજે તેમને સાધુની દીક્ષા આપી અને ‘યજ્ઞપુરુષદાસ’ નામ પાડ્યું. સંસ્કૃતના અભ્યાસમાં તેમને કોઈ ન પહોંચે. ભલભલા વિદ્વાનોને ચર્ચામાં હરાવી દે. આથી બધા તેમને ‘શાસ્ત્રીજી મહારાજ’ કહેતા.

તેમના જેવી પવિત્રતા અને સાધુતા કોઈની નહીં. તેઓ અક્ષર-પુરુષોત્તમની વાતો નીડરપણે કરતા. તેથી તેમની સાથેના કેટલાક સાધુઓ તેમને હેરાન કરતા, તેમનું અપમાન કરતા અને મારતા. આવા સંજોગોને લીધે તેઓ વડતાલમાંથી નીકળી ગયા. પછી બોયાસણમાં મંદિર બાંધ્યું અને તેમાં અક્ષરપુરુષોત્તમની મૂર્તિઓ પધરાવી.

એવાં જ વિશાળ મંદિરો તેમણે સારંગપુર, ગોંડળ, અટલાદરા અને ગઢડામાં બાંધ્યાં. હજારો ચોર, પાપી, વ્યસની લોકોને સારા સત્સંગી કર્યા. ‘બોયાસણવાસી શ્રી અક્ષરપુરુષોત્તમ સ્વામિનારાયણ સંસ્થા(બી.એ.પી.એસ.)’ની સ્થાપના કરી. શાસ્ત્રી નારાયણસ્વરૂપદાસજી(પ્રમુખસ્વામી મહારાજ)ને એ સંસ્થાના પ્રમુખ તરીકે નીમ્યા અને આપણા સૌના પ્યારા યોગીજી મહારાજ અને પ્રમુખસ્વામી

મહારાજ આપણને આપ્યા.

આવાં મહાન કાર્યો કરી, શાસ્ત્રીજી મહારાજ સંવત ૨૦૦૭ના વૈશાખ સુદિ ચોથને દિવસે સારંગપુરમાં અંતર્ધાન થયા.

એવા શાસ્ત્રીજી મહારાજને લાખો વંદન હો !

૧૮. ઘરમાં અને શાળામાં વર્તણૂક

આપણે સત્સંગી બાળકો છીએ. આપણે બાળમંડળમાં જઈએ છીએ. આપણી રીતભાત, વર્તણૂક વગેરે સારાં હોવાં જોઈએ. આપણે જૂઠું બોલીએ, કોઈની સાથે ઝઘડો કરીએ તો લોકો જાણે કે આનાં મા-બાપ આવાં હશે ? આના ગુરુ આવા હશે ? આને બાળમંડળમાં આવું શીખવતા હશે ? આમ, આપણા ખરાબ વર્તનથી આપણાં મા-બાપનું, ગુરુનું, આપણા મંડળનું બધાંનું નામ ખરાબ થાય. માટે આપણે રીતભાત સુધારવી જ જોઈએ.

સત્સંગી બાળકે સવારે પૂજા કર્યા પછી મા-બાપને પગે લાગવું જોઈએ. કેટલાંક બાળકો મા-બાપની સાથે ને મોટાં ભાઈ-બહેનો સાથે ઉદ્ધતાઈથી વર્તે છે એ સારું ન કહેવાય. વડીલોને હંમેશાં માન આપવું જોઈએ. તેમની સાથે ઊંચે સાદે ન બોલાય. તેમની આજ્ઞા આપણે માનવી જ જોઈએ. તેમની સાથે વાતચીત પણ ખૂબ જ વિનયથી કરવી જોઈએ. જવાબ આપતી વખતે માનવાચક શબ્દો વાપરવા જોઈએ.

કેટલાંક બાળકો કપડાં માટે, ખાવા-પીવા માટે પણ ખૂબ જ તકરાર કરતાં હોય છે. ‘મારે આવાં જ કપડાં જોઈએ. ઈસ્ત્રી કર્યા વગર કપડાં હું ન પહેરું. મને આવું શાક ભાવે જ નહીં. મારે અમુક જ ચીજ ખાવા જોઈએ.’ આવું કેટલાંક બાળકો બોલે છે. આ ઠીક ન કહેવાય. આપણને જે કાંઈ ખાવા મળે તે શાંતિથી જમી લેવું. શ્રીજીમહારાજના સાચા શિષ્ય હોય તે ખાવા-પીવા અને કપડાં માટે તકરાર ન કરે; આપણને મા-બાપ જે કપડાં આપે તે પહેરવાં. કદાચ ન ગમતાં હોય તો શાંતિથી કહેવું, પણ તકરાર તો કરવી જ નહીં.

એવી રીતે કેટલાંક બાળકો પોતાનાં નાનાં ભાઈ-બહેનો સાથે પણ ઝઘડતાં હોય છે. નાના ભાઈઓ સાથે વાદ કરે : ‘મારો ભાઈ કામ કરે તો જ હું કરું. એને સારી વસ્તુ આપો છો ને મને આવી કેમ ? એ પેનથી લખે ને હું પેન્સિલથી શા માટે લખું ?’ આવું પણ કેટલાંક બાળકો બોલતાં હોય

છે. સત્સંગી બાળક આવું ન બોલે. એ પોતાનાં ભાઈ-બહેનોનો વાદ ન કરે. એ ભાઈ-બહેનોને મદદ કરે. એ નાનાં ભાઈ-બહેનોને મારે કે હેરાન ન કરે. પોતાનાં ઘરનાં સૌ સાથે હળીમળીને રહે.

કેટલાંક બાળકો પૈસા બહુ વાપરવા માગે. ઘરનું ખાવાનું તો તેમને ભાવે જ નહીં. બજારનું કે હોટલનું ખાવાનું હોય તો જ તેમનું પેટ ભરાય. રોજ મિત્રો સાથે હોટલમાં જવા જોઈએ. કલાકોના કલાકો ટીવી જોયા જ કરે. સિરિયલો અને ફિલ્મો જોવા જોઈએ જ. આ બધા શોખ માટે પૈસા ન મળે તો ઘરમાંથી છાનામાના પૈસા ઉપાડી લે. આવી રીતે પોતાના શોખ પૂરા કરે. તેમને દોસ્તી પણ આવા છોકરા સાથે જ હોય.

આ બધી ટેવો બહુ જ ખરાબ છે.

સત્સંગી બાળક બહારનું કે હોટલનું ખાય જ નહીં. તે બહુ ગંદું ને અપવિત્ર હોય છે. તે ખાવાથી ખરાબ સંસ્કાર પડે છે.

સત્સંગી બાળક ટીવી કે સિનેમા જોવામાં વિવેક રાખે.

ચોરી તો સત્સંગી બાળક કરે જ નહીં. કોઈ વખત કોઈ ચીજની જરૂર હોય તો તે માટે મા-બાપ પાસેથી માગીને પૈસા લે, પણ ચોરી તો કરે જ નહીં.

સત્સંગી બાળક હંમેશાં સારા છોકરાની સોબત જ રાખે. રખડુ, ચોર, જૂઠાબોલા છોકરાની સોબત રાખે જ નહીં.

સત્સંગી બાળકની રીતભાત સારી હોય તો સૌ તેનાં વખાણ કરે, માન આપે. તેનાં મા-બાપનાં અને ગુરુનાં વખાણ કરે. સૌ તેના પર પ્રેમ કરે.

માટે આપણે આજથી જ નક્કી કરીએ કે —

અમે કદી ચોરી કરીશું નહીં.

અમે કદી જૂઠું બોલીશું નહીં.

અમે કદી બજારનું કે હોટલનું ખાઈશું નહીં.

અમે કદી ટીવી-સિનેમા જોવામાં વિવેક ચૂકીશું નહીં.

અમે કદી મા-બાપની સામું બોલીશું નહીં.

અમે કદી ખાવા-પીવા કે કપડાં માટે ઝઘડો કરીશું નહીં.

અમે કદી નાનાં ભાઈ-બહેનો સાથે તકરાર કરીશું નહીં.

અમે ખરાબ છોકરાની સોબત કે ખરાબ વ્યસન રાખીશું નહીં.

અમે કદી ગાળ્યા વગરનું પાણી કે દૂધ પીશું નહીં.

પરંતુ,

અમે હંમેશાં સાચું જ બોલીશું.

અમે હંમેશાં માબાપને માન આપીશું.

અમે હંમેશાં પૂજા કરીશું.

અમે હંમેશાં તિલક-ચાંદલો કરીશું.

અમે હંમેશાં અભ્યાસ કરીશું.

અમે હંમેશાં બાળમંડળમાં જઈશું.

અમે હંમેશાં મંદિરમાં જઈશું.

અમે હંમેશાં ગુરુની આજ્ઞાનું પાલન કરીશું.

૧૯. પૂંજો ડોડિયો

પાણવી ગામમાં પૂંજા ડોડિયા રજપૂત ભક્ત હતા. સત્સંગી થયા પહેલાં એમણે સંકલ્પ કર્યો કે ભગવાન ન મળે તો દેહ પાડવો. તે માટે નાના ગોપનાથ જઈને મહાદેવને બાથ ભરીને સમુદ્રમાં પડવા ગયા, પણ આકાશવાણી સંભળાણી: ‘સ્વામિનારાયણ ભગવાન પ્રગટ થયા છે. તેના સંત તને મળશે.’ એટલે પૂંજાભાઈ ઘરે પાછા આવ્યા.

એક દિવસ પૂંજાભાઈ સવારમાં સાંતી લઈને ખેતરમાં જતા હતા, ત્યાં કૃપાનંદ સ્વામી અને ગુણાતીતાનંદ સ્વામી સામે મળ્યા. સંતોને જોઈને ભક્તરાજ દોડીને પગમાં પડ્યા અને કહે: ‘મને ભગવાનનો ભેટો કરાવો.’ એમ કહી સંતોને આગ્રહ કરીને ઘરે તેડી ગયા અને રસોઈ કરાવીને જમાડ્યા. મુમુક્ષુ જાણીને સ્વામીએ મહારાજના મહિમાની વાર્તા કરી. વર્તમાન ધરાવ્યાં. પૂંજાભાઈને સત્સંગી કર્યા.

પૂંજા ડોડિયાને સત્સંગનો રંગ ખરેખરો લાગ્યો. મહારાજમાં અખંડ વૃત્તિ રહેવા લાગી. પોતાની દીકરી પરણાવેલી હતી તેને ઉપદેશ આપ્યો ને સંસાર છોડાવી સાંખ્યયોગી ત્યાગી કરી; અને જમાઈને પણ સંસાર ખોટો કરાવી ત્યાગી બનાવ્યા.

કારિયાણીના વસ્તાખાયરને પૂંજા ભક્તે કહેલું કે ‘જ્યારે મહારાજ તમારે ત્યાં પધારે ત્યારે મને ખબર આપવી.’

એક વખત શ્રીજીમહારાજ અચાનક કારિયાણી પધાર્યા, એટલે વસ્તા-

ખાયરે ગંગારામ દવેને પાણી મોકલ્યા. પૂંજાભાઈ ખેતરમાં સાંતી હાંકે. ત્યાં ગંગારામ દવેએ સમાચાર આપ્યા. એટલે બળદિયા સહિત સાંતીડું પૂંજાભાઈએ ગામને મારગે ચડાવી દીધું અને પોતે એકદમ દોડ્યા. કારિયાણી આવ્યા.

દરબારમાં આવી પૂછ્યું, ત્યારે દરબાર કહે: ‘મહારાજ તો હમણાં જ સારંગપુર પધારી ગયા.’

આ સાંભળી ભૂખ્યા ને તરસ્યા પૂંજાભાઈએ સારંગપુર તરફ દોટ મૂકી.

આ બાજુ સારંગપુર જતાં રસ્તામાં ગામ સજેલી ને વજેલી વચ્ચે ખીજડો છે, ત્યાં મહારાજ વિશ્રામ લેવા બેઠા. નાજા જોગિયાને મહારાજ કહે: ‘તરસ બહુ લાગી છે.’

બે-ચાર વાર નાજા જોગિયાએ મહારાજને જળપાન કરાવ્યું, પણ મહારાજની તરસ છીપે નહીં.

એવામાં મહારાજ એકાએક ખીજડા ઉપર ચડ્યા અને દૂરથી પૂંજા ભક્તને દોડતાં આવતાં જોયા. મહારાજ તરત નીચે ઊતર્યા ને ઠંડા પાણીની બતક લઈને પૂંજા ભક્તની સામે દોડ્યા. એમને ભેટ્યા, પાણી પાચું અને ખીજડાને છાંયે હાથ ઝાલી બેસાડ્યા.

મહારાજ કહે: ‘નાજા ! હવે મારી તરસ છીપી.’

પૂંજો ભક્ત ખરેખરા ભક્ત હતા. શ્રીજીમહારાજનો તો તેમને અપાર મહિમા, પણ મહારાજની માણકી ઘોડીનો પણ તેમને બહુ મહિમા. ‘અહો ! આ માણકી પર સાક્ષાત્ ભગવાન બેસે છે. તેનાં કેટલાં મોટાં ભાગ્ય કહેવાય ?’ એમ સમજી માણકીને માટે તેઓ જાતે ખડ વીણી લાવતા. ખડ પણ લીલુંછમ, તેમાં જરા પણ કાંકરી ન આવવી જોઈએ, કાંટો ન આવવો જોઈએ, તેમાં ગંદકી ન હોવી જોઈએ. એકદમ ચોખ્ખું અને સરસ ખડ જોઈએ. કારણ ? શ્રીજીમહારાજનો સંબંધ છે તેથી માણકી તો મુક્ત છે. તેને કાંઈ જેવું-તેવું ખવરાવાય ?

એક વખત આવી રીતે સરસ ખડ વીણી તેનો ભારો બાંધી ગાડામાં નાખી ગઢડા આવતા હતા. આ બાજુ તો મહારાજ ધામમાં પધાર્યા.

મહારાજની અંતિમ ક્રિયા માટેનો સામાન લેવા ભગુજી ને રતનજી જતા હતા. રસ્તામાં પૂંજાભાઈ મળ્યા.

ભગુજીએ પૂછ્યું: ‘પૂંજાભાઈ ! ક્યાં જાઓ છો ?’

પૂંજાભાઈ કહે: ‘માણકી ઘોડી માટે ખડ આપવા જાઉં છું. ત્યાં મહારાજનાં દર્શન કરીશ.’

ભગુજી કહે: ‘માણકી પર બેસનારા શ્રીજીમહારાજ તો ધામમાં ગયા છે.’

આ સમાચાર સાંભળતાં જ ખડના ભારા પર પૂંજા ભક્ત બેઠા હતા ત્યાંથી નીચે પડી ગયા. તેમને મૂર્છા આવી હતી.

એક પહોર પછી તે ભાનમાં આવ્યા. તેમને કંઠે પ્રાણ આવી ગયા હતા.

તેમણે અનાજ કે પાણી કંઈ લીધું નહીં.

ગઢડા આવીને ગોપાળાનંદ સ્વામી પાસે આવ્યા. બહુ જ શોક કરવા લાગ્યા. ગોપાળાનંદ સ્વામીએ તેમને જમવા કહ્યું તો તે કહે કે ‘હવે મને અન્ન-જળ ગળે નહીં ઊતરે.’

સ્વામીએ તેમને અન્ન-જળનો ત્યાગ કરવા ના પાડી. ત્યારે પૂંજાભાઈ કહે : ‘મને ગળાની નીચે કાંઈ ઊતરતું જ નથી અને હું જાણીને ન લેતો હોઉં તો મને સર્વે પરમહંસના સમ છે. મને શ્રીજીમહારાજની ઈચ્છાથી જ આમ થયું હોય તો તેઓ મને તેરમાને દિવસે તેડી જશે.’

આ બધા દિવસો તેમણે અન્ન-જળ લીધા વિના એક જુવાનની જેમ જ કાર્ય કર્યું. તેરમાને દિવસે સૌ જમી રહ્યા પછી તેમણે દેહ છોડી દીધો. શ્રીજી-મહારાજ તેમને તેડવા આવ્યા તે સૌએ દર્શન કર્યાં.

આવા પ્રેમી હતા પૂંજો ડોડિયો.

૨૦. નાથ ભક્ત

વડોદરામાં કાણિયા પટેલ નાથ ભક્ત શ્રીજીમહારાજના પાકા ભક્ત હતા. શ્રીજીમહારાજ તેમના બહુ વખાણ કરતા. તે કસબવાળાં સારાં લૂગડાં વણીને મહારાજને ભેટ ધરતા. મહારાજને વિશે તેમને અપાર પ્રેમ હતો.

પોતાના શાકબકાલુ વેચવાના ધંધામાં થોડું કમાય, પૈસા ભેગા થાય ને મહારાજ પાસે પહોંચી જાય. પોતે લાવેલા પૈસામાંથી સંતોને રસોઈ જમાડે.

એવી રીતે એક વખત ગઢડા ગયા હતા. પછી મહારાજની રજા લઈ ઘરે જવા નીકળ્યા. થોડી વાર પછી મહારાજે એક હરિભક્તને કહ્યું : ‘નાથ ભક્તને બોલાવી લાવો.’

તે ભક્ત નાથ ભક્તની પાછળ ચાલ્યા. નાથ ભક્ત આગળ ચાલ્યા જાય ને પેલા પાછળ. વડોદરા આગળ વિશ્વામિત્રી નદી પાસે બંને ભેગા થયા. મહારાજનો સંદેશો સાંભળી નાથ ભક્ત તો ત્યાંથી જ પાછા ગઢડા ગયા. ઘર નજીક હતું પણ ઘરે કહેવરાવ્યું પણ નહીં. મહારાજને આ ખબર પડી ત્યારે મહારાજ બહુ જ રાજી થયા.

નાથ ભક્તનાં પત્ની પણ ઉત્તમ ભક્ત હતાં. તે ધામમાં ગયાં ત્યારે — મહારાજ વિમાન લઈને તેમને તેડવા આવ્યા છે — તેવાં દર્શન સૌને થયાં.

નાથ ભક્તે એ વખતે જરા પણ શોક ન કર્યો કે રોકકળ ન કરી.

પ્રભુદાસ નામનો તેમને દીકરો હતો. તેને સમાધિ થતી હતી. સમાધિમાં જઈ તે મહારાજ પાસેથી ખારેક, સાકર એવી પ્રસાદી લાવતો. સોળ વર્ષની નાની ઉંમરે તે ધામમાં ગયો. તે વખતે નાથ ભક્તે ગામમાં સાકર વહેંચી.

બધા કહે: ‘નાથ ભક્ત! આ શું કરો છો? તમારું મગજ ફરી ગયું છે શું?’

નાથ ભક્ત કહે: ‘એ પ્રભુનો દાસ હતો. પ્રભુએ એને લઈ લીધો. ભગવાનના ધામમાં જાય એ તો આનંદનો પ્રસંગ છે. એમાં શોક કરવાનો ન હોય.’

આવી ઊંચી તેમની સમજણ હતી. શ્રીજીમહારાજ ઘણી વખત તેમનાં વખાણ કરતા અને તેમના જેવા ભક્ત થવાનું સૌને કહેતા.

૨૧. બાળમંડળમાં વર્તણૂક

શરીર સાચવવા માટે આપણે તેને ખોરાક, પાણી વગેરે આપીએ છીએ. શરીરને સ્વચ્છ રાખવા નાહીએ છીએ. શરીરને તંદુરસ્ત રાખવા કસરત કરીએ છીએ. તેવી જ રીતે મનને સ્વચ્છ રાખવા કાંઈક કરવું જોઈએ. મનને સારા વિચારનો ખોરાક આપવો જોઈએ. મનને પવિત્ર રાખવા માટે આપણે દર અઠવાડિયે બાળમંડળની સભામાં જવું. બાળમંડળમાં જવાથી આપણા વિચારો પવિત્ર થાય. આપણી કુટેવો સુધરે અને આપણે સુખી થઈએ. માટે બાળમંડળમાં જવાનું તો ભૂલવું જ નહીં.

બાળમંડળમાં જઈએ પણ આપણે ત્યાં કેવી રીતે વર્તવું તે સમજવું જોઈએ. મંદિરમાં જઈ પ્રથમ ભગવાનને દંડવત્ કરી પગે લાગવું ને તે પછી સંતોને પગે લાગીને આપણને જ્યાં બેસવાનું કહે ત્યાં બેસવું.

બાળમંડળની સભા વખતે કોઈની મશ્કરી કે ચાળા કરવા નહીં. કેટલાંક બાળકો ચાલુ સભાએ બીજાં બાળકો સાથે તોફાન કરે, મશ્કરી કરે, પોતે પણ સભામાં ધ્યાન આપે નહીં ને બીજાને પણ ધ્યાન રાખવા દે નહીં. આપણે બાળમંડળમાં તોફાન કરવા આવતાં નથી, પણ શીખવા આવીએ છીએ. માટે નવું નવું શીખવું, પણ તોફાન કરવું નહીં.

બાળમંડળમાં જે કાંઈ શીખવવામાં આવે, તે શાંતિથી એકચિત્તે

સાંભળવું. વાર્તાઓ ને પ્રસંગો યાદ રાખવા ને બીજે અઠવાડિયે લખી લાવવા. પ્રાર્થના ને ધૂન વખતે ભગવાનને તથા ગુરુને યાદ કરવા. સભા વખતે એક-પલાંઠીએ બેસવું. વારેવારે પગ ઊંચા-નીચા કરવા નહીં. બીજા કોઈને કાંઈ પૂછે તો વચ્ચે બોલવું નહીં. આપણને બોલવાનું કહે તો જ બોલવું. જવાબ આપવો તે પણ ખૂબ જ વિવેકથી ને શાંતિથી આપવો.

બાળમંડળમાં રમત-ગમત વખતે અંદરોઅંદર ઝઘડવું નહીં. આપણે જીતી જઈએ તો બહુ બડાઈ મારવી નહીં ને હારી જઈએ તો રડી પડવું નહીં. આપણાથી નાના ભાઈઓ હોય તેને પ્રેમથી રમાડવા. ‘મને આ રમત રમાડો તો જ હું રમું’ એમ ન કહેવું. જે કાંઈ રમત રમાડે ને જે કાંઈ કામ સોંપે તે ઉત્સાહથી કરવું. બધો જ વખત રમવાની ઈચ્છા ન રાખવી. બાળમંડળમાં આપણે ફક્ત રમવા જ નથી આવતા, પણ શીખવા આવીએ છીએ. માટે રમતમાં જ ધ્યાન ન રાખવું.

બાળમંડળમાં પ્રસાદ આપે તે વખતે હારબંધ શાંતિથી બેસવું. પ્રસાદ પહેલાં ધૂન કરવી. પ્રસાદ ન ભાવતો હોય તોય ફેંકી ન દેવાય. ભગવાનનો પ્રસાદ એ બહુ પવિત્ર વસ્તુ છે. આપણને પ્રસાદ ન ભાવે તો તેને નમન કરી બીજાને આપી દેવો. જોઈએ તેટલો જ પ્રસાદ લેવો.

કેટલાંક બાળકો વધુ પ્રસાદ માગીને પછી પડ્યો મૂકે છે ને બગાડે છે, એ ઠીક નથી. કેટલાંક બાળકો ખાતાં ખાતાં પોતાની આજુબાજુ બહુ વેરે છે, એ પણ સારું ન કહેવાય. પ્રસાદ જમ્યા પછી કાગળ હોય તો તેને કચરા-ટોપલીમાં ફેંકી દેવો. વાસણ હોય તો તેને એક બાજુ મૂકી દેવું.

પ્રસાદ જમ્યા પછી એક સાથે પાણી પીવા દોડી ન જવું. હારબંધ ઊભા રહી પાણી પીવું. પાણી એકબીજાના એકા પ્યાલામાં ન પીવું. પાણી હંમેશાં ઊંચેથી પીવાની ટેવ પાડવી. સૌ પ્રસાદ લઈ લે પછી ત્યાંથી આપણે જ સાફ કરી નાખવું. આપણું કામ જાતે જ કરવાની ટેવ પાડવી.

આ પ્રમાણે પ્રસાદ લીધા પછી, સૌને ‘જય સ્વામિનારાયણ’ કહી પછી જ ઘરે જવું.

૨૨. વિજાપુરનાં વજ્રબા

ભગવાનના દૃઢ ભક્ત કેવા હોય તેનું સુંદર દૃષ્ટાંત વજ્રબા છે. ગમે

તેટલા ચમત્કાર દેખાય કે કોઈ શંકા ઊભી કરે પણ એવા ભક્ત ભગવાનની ભક્તિ કે નિષ્ઠામાંથી ડગે જ નહીં. અરે ! ભગવાન પોતે પણ તેની પરીક્ષા લે તો પણ તે ભક્ત ચળે નહીં.

વિજાપુરનાં વજીબા એવાં ભક્ત હતાં.

વજીબા સથવારા જ્ઞાતિનાં હતાં. સાધુ-સંતો તરફ તેમને અપાર ભાવ. તેમના ગામમાં જે કોઈ સાધુ-સંત આવે તો તેને ત્યાં ઉતારે. તેને ભાંગ, ગાંજો, ચલમ જે કાંઈ જોઈએ તે આપે. સાધુ કે બાવા આવું માગે તો પણ તેને અભાવ ન આવે. તેને એવી સમજણ કે સાધુમાં ભગવાન રહ્યા હોય તેથી સાધુનો અભાવ લેવાય જ નહીં.

એક વખત શ્રીજીમહારાજના પરમહંસ રામદાસ સ્વામી વિજાપુર ગયા. વજીબાએ તેમને પોતાને ત્યાં ઉતારો આપ્યો. રામદાસ સ્વામી ત્યાં બાર દિવસ રહ્યા અને તેના ઘણીને ખૂબ વાતો કરી, સાચા સાધુ કેવા હોય તે સમજાવ્યું. સ્વામિનારાયણ ભગવાનનો મહિમા ઘણો કહ્યો. વજીબા આ બધું પડદા પાછળ બેસીને સાંભળતાં.

વજીબા અને તેમના પતિ બંને સત્સંગી થયાં. હવે તે બાઈ કોઈ એવા સાધુ, વેરાગી કે ભગવાંધારીને ઉતારો ન આપતી કે જે ચલમ કે બીડી ફૂંકનારા કે ગાંજો પીતા હોય. તેમને તો તિરસ્કાર કરીને કાઢી મૂકતી. શ્રીજીમહારાજનાં તો હજી તેણે દર્શન પણ નહોતાં કર્યાં, પણ તે પાકી ભક્ત થઈ ગઈ.

તેની ભક્તિની પરીક્ષા કરવા શ્રીજીમહારાજ પોતે પધાર્યા, સાથે બ્રહ્મચારીને લીધા. બાઈ તો મહારાજને ઓળખે નહીં.

મહારાજ તેના ગામમાં આવ્યા ને પૂછ્યું : ‘અહીં ક્યાંય ઉતારો મળશે ?’

ગામલોકોએ કહ્યું : ‘અહીં એક બાઈ ઉતારો આપતી હતી, પણ હવે તે સ્વામિનારાયણની ભક્ત થઈ છે ને બગડી ગઈ છે. તેથી કોઈ બાવા, વેરાગીને રાખતી નથી.’

મહારાજ કહે : ‘અમે તો તેને ત્યાં જ જઈશું.’

મહારાજ ત્યાં ગયા ને કહ્યું : ‘અમે તીર્થવાસી છીએ. અમને તારે ત્યાં એક રાત રહેવા દે. અમે ઓશરીમાં પડ્યા રહીશું, કાંઈ માગીશું નહીં.’

વજીબા તરત જ કહે : ‘તારા જેવા ઢોંગી, ધુતારા ઘણા આવે છે. ખાવા

ન મળ્યું એટલે બાવા થયા. હવે લોકો પાસેથી માગીને ખાઈ-ખાઈને શરીર વધાર્યું છે પણ આત્માનું કાંઈ સુધાર્યું? મારે ત્યાં ઉતારો નહીં મળે. તારું કલ્યાણ કરવું હોય તો સ્વામિનારાયણનો આશરો કર.’

મહારાજ કહે: ‘તને કોણે ભરમાવી છે? સ્વામિનારાયણ ક્યાં ભગવાન છે? તને ભોળી ને અભણ જાણીને કોઈએ ભરમાવી છે.’

વજ્રબા તો આ સાંભળી જરા પણ ડગ્યાં નહીં, પણ ગુસ્સે થઈને બોલ્યાં: ‘તું જા, તુંય ખોટો છે ને તારા ગુરુ પણ ખોટા છે. અમે તો માથા સાટે સ્વામિનારાયણને ભજીએ છીએ. જો સ્વામિનારાયણનું વાંકું બોલીશ ને, તો તારો લબાયો બહાર ફેંકી દઈશ.’

એટલામાં તેનો પતિ આવ્યો. તેણે પણ મહારાજને દમ માર્યો.

મહારાજ કહે: ‘હવે નહીં બોલીએ. અમે અહીં એક રાત પડ્યા રહીશું. કાંઈ માગીશું નહીં અને લાકડી મારશો તોય નહીં જઈએ.’ એમ કહી મહારાજે તો પડાવ નાખ્યો.

વજ્રબા કહે: ‘પથારી નહીં આપું, ખાવાનું નહીં આપું અને બીડી કે ચલમ જો પીતા જોઈશ ને, તો તારો લબાયો બહાર ફેંકી દઈશ.’

મહારાજ તો સૂતા પણ ઊંઘ ન આવી.

થોડી વાર થઈ ને મહારાજ કહે: ‘મૈયા! પલંગ આપ.’

વજ્રબા કહે: ‘નથી.’

મહારાજ કહે: ‘બીજા ઓરડામાં રંગીન ઢોલિયો છે તે આપ.’

વજ્રબાને નવાઈ તો લાગી કે આ બાવો કેમ જાણી ગયો હશે? પણ વિચાર કર્યો કે એવા તો ઘણા હોય, મારે શું? એમ વિચારી પલંગ આપ્યો.

થોડી વાર પછી મહારાજ કહે: ‘મૈયા! ગોદડું આપ.’

વજ્રબા કહે: ‘ઘરમાં ગોદડાં નથી.’

મહારાજ કહે: ‘ગોદડાંની થોકડી છે, તેમાં વચ્ચે નવું ગોદડું છે, તે આપ.’

વળી, તેમને આશ્ચર્ય થયું અને તે પણ આપ્યું. મહારાજ સૂતા.

થોડી વારે મહારાજે પગ લાંબા કર્યા. દૂર એક પીપળો હતો ત્યાં સુધી ઠેઠ પગ લાંબા કરીને પીપળે અડાડ્યા. મહારાજના જમણા પગના અંગૂઠામાંથી તેજ નીકળ્યું. વજ્રબાએ થોડું બારણું ખોલી આ જોયું, છતાં તેમનું મન ડગ્યું

નહીં. ‘આવા તો ચમત્કાર દેખાડવાવાળા ઘણા બાવા આવે છે, પણ મારા સ્વામિનારાયણ જેવા નહીં,’ એમ વિચાર કરી સૂઈ ગઈ.

મહારાજ તો વહેલા ઊઠીને ચાલી ગયા.

થોડા વખત પછી વજીબા ગઢડા મહારાજનાં દર્શન કરવા ગયાં. મહારાજે તેમને જોયાં કે તરત જ બોલાવ્યાં.

મહારાજે પૂછ્યું: ‘તમારા પીપળે અડ્યાં હતાં તે આ જ ચરણારવિંદ કે બીજાં?’

વજીબા તો જોઈ જ રહ્યાં અને શરમાઈ ગયાં. ‘મહારાજ! અમે તમને ઓળખ્યા નહીં અને તિરસ્કાર કર્યો,’ એમ કહી માફી માગી.

મહારાજ કહે: ‘તમે તો મારાં સાચાં ભક્ત છો. અમે તમને ડગાવવા આવ્યા તોય તમે ડગ્યાં નહીં.’

સૌને મહારાજે વજીબાની વાત કરી. સૌ રાજી થયા અને વજીબાનાં વખાણ કરવા લાગ્યા. આપણે પણ એવા દૃઢ ભક્ત થવાનું છે.

૨૩. કીર્તન

ભાવ ધરીને બોલો, જય જય અક્ષરપુરુષોત્તમ,
 જય જય અક્ષરપુરુષોત્તમ... ભાવ ૦
 શાસ્ત્ર સકળનો સાર પરમ એ, બ્રહ્મ અને પરબ્રહ્મ;
 જય જય બ્રહ્મ અને પરબ્રહ્મ... જય જય ૦
 મૂળ અક્ષર એ બ્રહ્મ અનાદિ, ગુણાતીતાનંદ;
 જય જય ગુણાતીતાનંદ... જય જય ૦
 પુરુષોત્તમ પરબ્રહ્મ પરાત્પર, શ્રીહરિ સહજાનંદ;
 જય જય શ્રીહરિ સહજાનંદ... જય જય ૦
 ભગતજી ને યજ્ઞપુરુષમાં,
 જ્ઞાનજીવન ને પ્રમુખસ્વામીમાં, વિચરી રહ્યા ભગવંત;
 જય જય વિચરી રહ્યા ભગવંત... જય જય ૦
 સેવા-સમર્પણ, ધર્મ-ભક્તિને,
 સંપન્ન-સુદૃઢભાવ ઐક્ય ધરીને, કરીએ શ્રીજીને પ્રસન્ન;
 જય જય કરીએ શ્રીજીને પ્રસન્ન... જય જય ૦

